

บทนำ

“งามหน้าใหม่ละ! ฉันสู้ซุบเลี้ยงแกมาเหมือนลูกเหมือนหลานคนหนึ่ง ที่พร่ำสอนก็หวังให้แกเป็นคนดี ไม่คิดเลยว่าแกมันจะไม่รักดี สร้างความมัวหมองให้ตระกูลฉันได้ขนาดนี้”

น้ำเสียงเย็นเยียบบอกความผิดหวังรุนแรงของนายหญิงแห่ง ‘บ้านจิตรวาริ’ ทำให้ร่างบอบบางที่ยังไม่พ้นวัยสาวดี ที่นั่งอยู่แทบปลายเท้านายหญิงส่ายหน้าไปมา กระทั่งน้ำตาที่คลอคลอของหน่วยตาไหลบ่าอาบแก้มใส ก่อนจะแหงนเงยขึ้นมองผู้มีพระคุณ

“คุณย่าน้อยขา...หนูเล็ก หนูเล็ก” ครางเสียงเครือสั่น ก่อนจะถอนสะอื้นสั้นๆ แล้วเอ่ยเสียงเบาออกมา “หนูเล็กไม่รู้จะอธิบាយยังไงดีค่ะ”

“อธิบาย?! แก่ตัวละมั้งแม่จเลข หลักฐานมันทนโ้ที่อยู่แบบนี้ แกจะให้อันเข้าใจว่ายังไง ในเมื่อแกเองที่ดั้นด้นไปเสนอตัวให้พ่อราพณ์เขาถึงในห้อง ฉันก็ไม่อยากว่าหรอกนะ”

เจ้าบ้านเว้นคำพูดไว้ ก่อนกวาดสายตามองอีกฝ่ายอย่างดูถูกซ้ำตวาดแหวลงไปอีก “นมยังไม่ตั้งเต้าดีด้วยซ้ำก็จะมีผิว!”

แววตาที่เคยอบอุ่นของคนพูดบัดนี้เต็มไปด้วยความผิดหวังรุนแรง เพราะคาดหวังกับคนตัวเล็กเอาไว้มาก เมื่อไม่ได้ดังหวังก็เสียใจ

มาก

“แล้วจะให้ฉันเลี้ยงคนประเภทนี้ไว้ในบ้านได้ยังไงกัน บอกไว้ก่อนนะว่าลูกหลานฉันไม่มีใครทำอะไรต่ำช้าแบบนี้” ย้ำลงมาราวกับมีดกรีดหัวใจคนฟังอีก

รจเลขหันไปมองหลานชายคนเดียวของเจ้าของบ้าน ก่อนมองย่าน้อยอีกหน

“ฟังหนูกระจิดก่อนดีไหมคะคุณท่าน ยัยหนูไม่ใช่คนแบบนั้นพร้อมเลี้ยงของพร้อมมากับมือ ทำไมจะไม่รู้ว่ายัยหนูมันเป็นคนยังไง”

ป้าพร้อมมองหลานสาวที่นั่งสะอื้นฮักๆ จนตัวโยน หัวใจคนแก่ปวดแปลบจากความจริงที่เข้ามาเหยียบย่ำ หลังฟังจากปากย่าน้อยและกองทัพคนเป็นหลานว่า พบรจเลขในห้องนอนเพื่อนสนิทของกองทัพที่เมาหลับไม่รู้เรื่องรู้ราวในสภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ย ผ้าปูเตียงเลอะคราบเลือด ซึ่งยืนยันได้ว่าหลานสาวที่บริสุทธิ์ผุดผ่องราวกับผ้าขาวได้เปื้อนมลทินไปแล้ว

“จะฟังก็ที ผลก็ออกมาเหมือนเดิมนั่นแหละแม่พร้อม หลานสาวตัวดีของเธอเชื่อแม่มั่นแรง แม่มั่นวังขึ้นเพียงใครมาก็ไม่รู้ถึงได้มันมาคราวนี้ลูกสาวก็วิ่งไปขึ้นเตียงคนอื่น ฉวยโอกาสตอนเขาเมา แบบนี้ฉันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนได้ ตายไปเจอพ่อแม่ของพ่อราพณ์จะบอกเขายังไง บอกว่าคนของฉันมันเลี้ยงไม่เชื่อง อยากรู้ได้ อยากรู้อาจเป็นนายหญิงแห่งไร่ยักษ์ฯ ขนาดยอมพลีกายให้เขาได้ง่ายๆ จักรี้”

“มะ...ไม่ใช่แบบนั้นนะคะ คือหนูเล็ก...”

เสียงปฏิเสธสั้นไหวตามแรงสะอื้น ดวงตาฉ่ำน้ำมองคนมีพระคุณแต่ละคนที่ยืนอยู่ในห้องนี้ด้วยความสับสนเกินจะกล่าว

“คุณย่าครับใจเย็นๆ ก่อนเถอะครับ”

เป็นกองทัพเองที่ทนนิ่งเงียบไม่ไหวเมื่อเห็นย่าน้อยออกจะแตก ป้าพร้อมก็ทำท่าหัวใจจะวายตายไปต่อหน้า ส่วนแม่สาวน้อยหน้า

แฉล้มนั่นก็สะอื้นจนน้ำตาแทบกลายเป็นสายเลือดอยู่รวมร่ว

“หนูเล็กเล่าไปสิว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมไปอยู่ในห้องนอนไอ้ราพนธ์
มันในสภาพแบบนั้น พี่จำได้ว่าเป็นคนพามันเข้าห้องนอนเองกับมือ
แน่ใจด้วยว่ามันไม่มีทางตื่นมาเดินสะเปะสะปะหรือถูกระชากใคร
เข้าไปในห้องได้”

เสียงเรียบๆ ของกองทัพส่งผลให้เสียงสะอื้นของรจเลขดังหนัก
ขึ้น จุดเปลี่ยนของเรื่องนี้ทำเอาเธอพูดไม่ออกบอกไม่ถูกว่าทำไมต้อง
ไปอยู่ในจุดนั้น จุดที่ทุกคนเจอว่าอยู่กับผู้ชายร่างโตยังกะยักษ์ปักหลั่น
ซึ่งไม่ได้สวมเสื้อผ้าเลยสักชิ้นเดียว

ดวงตาสีช็อคของรจเลขมองกองทัพทั้งสะอื้นให้ จำความใจดีของ
ผู้ชายคนนี่ที่อนุญาตให้เธอเรียก ‘พี่’ ได้ แม้เธอจะเป็นเพียงหลานสาว
ของแม่บ้านคนหนึ่งเท่านั้น ก่อนจะมองย่าน้อยคนที่เธอเคารพดูญาติ
ผู้ใหญ่รองจากป้าพร้อม

แล้วสองมือเล็กๆ ก็กุมกำเอาไว้แน่นราวกับจะกำทุกความลับ
ให้อยู่ในนั้นไปตลอด

“ว่ายังไงล่ะ จะแก้ตัวอะไรก็รีบๆ พุดมา”

ท้ายที่สุดแล้วความลับคงไม่ได้ถูกปริออกไป เด็กสาวยังเอาแต่
ร่ำไห้ราวใจแทบขาด ในขณะที่ป้าพร้อมคลานเข้าไปดิงหลานสาวที่รัก
ราวแก้วตาดวงใจเข้ามาในอ้อมแขน

“บอกคุณท่านไปสิลูกว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

รจเลขส่ายหน้าไปมา น้ำตาอาบหน้า ย้ำกับตนเองว่าความลับ
ควรอยู่ในกำมือเล็กๆ นี้ ถ้ามันจะทำให้ ‘จิตรวารี’ ของย่าน้อยคงอยู่
และทำให้พี่กองทัพเป็นหลานที่ดีพร้อมทุกสิ่ง จะไม่มีใครต่างพร้อมอีก
นอกจากเธอ

“แกดูมันสินั่งพร้อม มันยอมพูดไหม” เมื่อเจอบทคือของเด็กใน
บ้านเข้า ย่าน้อยก็พลันเด็ดดาล

“บอกคุณท่านไปสิลูก” ป้าพร้อมเร่งเร้าหลานสาวที่เอาแต่ส่ายหน้าท่าเดียว

“ถ้าแกมันปิ้งกล้วยแก่งนักก็เชิญกันออกไปจากบ้านฉัน แล้วอย่ามาเหยียบที่นี้อีก!” ตะเพิดไล่อย่างเกรี้ยวกราดเพราะความดีของอีกฝ่าย

“คุณท่านขา” ป้าพร้อมถึงกับสะอื้นให้ แทบคลานไปกราบกรานฝ่าเท้าของคนที่รับใช้มาจะค่อนข้างชีวิต

“แกด้วยนังพร้อม ออกไปจากบ้านฉัน พาหลานสาวไม่รักดีของแกออกไป อย่าเอาสายเลือดต่ำๆ พรรคนี้มาเหยียบย่ำน้ำใจฉันอีก”

หญิงสูงวัยเช็ดหน้าเมินหนีสองป้าหลาน ทั้งที่หัวใจเจ็บปวดไม่ต่างกัน

ส่วนคนไม่ยอมบิปรปากพูดอะไรมองกองทัพที่เอาแต่เดินฮึดฮัดไปมารอบห้อง จะพูดอะไรก็ไม่ยอมพูด สุดท้ายจรจเลขเลยทำได้เพียงแค่ประนมมือสั้นๆ ขึ้นกราบลาอย่างน้อยเป็นครั้งสุดท้าย และไม่คิดจะมารบกวนหรือทำให้ท่านหนักใจอีก

ขอเลิก

สี่ปีต่อมา

“มีอะไรเหลือพอให้ทานบ้างไหมจ๊ะ แม่ค้าจ๋า”

เสียงทักทายแสนหวานมาจากคนที่หอบข้าวของพะรุงพะรัง มีอย่างน้อยๆ ช่างหนึ่งลากกระบะไปโตเกินตัว อีกช่างหิ้วกระบะที่ใหญ่ไม่แพ้ใบแรก ส่วนด้านหลังร่างเล็กๆ นั้นก็ยังมีเป้ใบเชื่องสะพายมาด้วย ขณะที่แม่ค้าข้าวแกงที่เพิ่งขายจานสุดท้ายไปหยกๆ ไม่ได้ละมือจากหม้อและซามที่สาละวนอยู่ตรงหน้าเลย

“หมดแล้วลูก คนเขามาเหมาไปหมดเมื่อสักนี้เอง”

“ว้า! แบบนี้ก็แย่สิจ๊ะ คนอุตส่าห์เดินทางมาจากกรุงเทพฯ เพราะได้ข่าวว่าข้าวแกงป่าพร้อมอร่อยเหาะที่สุดในตลาดละแวกนี้ เสียเที่ยวแย่”

รจเลขเอื่อยเสียงอ่อยขณะวางกระบะลงกับพื้นแล้วฉีกยิ้มกว้าง ตอนนั้นเองที่แม่ค้าคนเก่งรำมือจากงานตรงหน้า เงยหน้าหวังจะมองเจ้าของเสียงเล็กที่ทั้งคำอ่อนคำหยอดแสนคุ่มหู ทว่าพอเห็นว่าเป็นใครก็ทิ้งงานซามในมือแทบไม่ทัน เร่งเดินคู่ยอ้ายพาร่างอวบๆ ตรงมาหาหลานสาวพร้อมหวีดำร้องดีใจ

“หนูเล็ก! ยัยกระจริตของป่า”

“คิดถึงจังเลยคะ”

คนออกด้อ้นยกมือไหว้ลวกๆ ก่อนจะรวบร่างท่วมเข้าอ้อมแขน รัดแรงๆ ให้สมความคิดถึง พร้อมหัวเราะสดใสคลอไปด้วย

“จะมาก็ไม่บอกป้าสักคำ เรายี่มนน่าตีจริงเชียว” พูดแล้วก็จับ หลานสาวคนสวยหมუნซ้ายที่ขวาที่ด้วยความคิดถึงสุดหัวใจ “ดูสิ ไป เรียนตั้งหลายปี ทำไมไม่โตกับเขาเลย ตัวเล็กกลงๆ เหลือตัวนิดเดียวเอง ไป! เข้าบ้าน ป้าจะทำอาหารมือใหญ่ ขุนเราให้อ้วนเลยเชียว”

“ป้าพร้อมจ้ะ หนูเล็กก็ตัวเท่านี้แหละจ้ะ จะกินเยอะกินน้อยก็ ตัวเท่าเดิม”

คนพูดทำหน้างออย่างน่ารัก ขนข้าวของเข้าด้านในสถานที่ที่ป้าพร้อมเรียกว่า ‘บ้าน’ ซึ่งเป็นอาคารพาณิชย์ให้เช่าสามชั้น แบ่งด้านล่างเป็นร้านขายข้าวแกงในตอนกลางวัน ตกเย็นก็ขายสเต๊กต่อ ฝีมือการทำอาหารระดับแม่ครัวเก่าของผู้ตีเมืองชลทำให้มีลูกค้าขาประจำหลายราย เพราะติดใจรสมือป้าพร้อม

ป้าพร้อมมีรายได้มากพอตัวขนาดส่งเสียหลานสาวอย่างเธอ เรียนมหาวิทยาลัยชื่อดังของประเทศได้อย่างไม่ขัดสน ไหนจะค่าใช้จ่าย ส่วนตัวอีกอีกิปาละ ซึ่งจริงเลขเคยบ่นว่ามันเยอะเกินจำเป็น แต่ป้าพร้อมก็ขอให้รับไว้และให้ตั้งใจเรียน พอขึ้นปีที่สองต้องย้ายออกจากหอหญิงในมหาวิทยาลัย ป้าพร้อมก็ซื้อคอนโดให้ จะไม่อยู่ก็ไม่ได้ ก็เล่นบอกว่าจ่ายเงินเขาไปแล้ว

และตลอดระยะเวลาที่จริงเลขไปเรียน ป้าพร้อมไม่เคยให้กลับมา บ้านเลย ปิดเทอมก็ยังให้เรียนซัมเมอร์ ไม่ก็ลงเรียนพิเศษเสริมนั่นนี่ประจำ และที่จริงเลขยอมไม่กลับมา ก็เพราะป้าพร้อมยอมซื้อโทรศัพท์ที่วีดีโอคอลกันได้ พอให้คนทางไกลหายคิดถึงได้บ้าง

“เหนื่อยไหมจะป้า มาๆ หนูเล็กจะนวดให้”

เมื่อกินอาหารมือแรกหลังกลับมาบ้าน สองป้าหลานก็มานอน

เอกเขนกรวดูละครหลังข่าว หลานสาวจึงอาสาแสดงฝีมือนวด ที่นวด
คราไหนป่าพร้อมหลับคามือทุกทีไป

“เอาๆ นวดมาเลย ขาป่านี้จะหักแล้ว ยืนจนตะคริวจะกิน แขน
นี้ก็ทำงานเป็นระวิง ไม่ไหวๆ สงสัยปีนี้แก่ลงมาก” คนเป็นป่าบ่น ทำเอา
ดวงหน้าหวานหยดของหลานสาวคนสวยสลดลงแทบจะทันที

“ถ้าไม่ใช่เพราะหนูเล็ก ตอนนี้อ่าพร้อมคงยังอยู่ที่จิตรวารี ไม่
ต้องมาตกระกำลำบากแบบนี้”

คนชั้นอาสานวดเอ่ยเสียงทอดอาลัย ดวงหน้าหวานซึ่งเศร้าลง
จนป่าพร้อมโบกมือไปมาทั้งที่ตากำลังจะหลับเพราะความสบายจาก
ฝีมือการนวดของมือสมัครเล่น ที่กดเป็นท่วงทำนองลงน้ำหนักพอ
เหมาะพอดี ไม่นักไม่เบาเกินไป ไส้ไปตามสะโพก เลยไปถึงด้านหลัง

“ถ้าป่ารู้ว่าลาออกจากบ้านนั้นมาขายของแล้วมีรายได้ดี ป่าซึ่ง
ลาออกมาตั้งนานแล้ว ไม่รอให้เขาไขก๊อ็บ แถมมาเจดหัวส่งหรือก”

“ป่าพร้อมไม่คิดถึงคุณย่าน้อยหรือจ๊ะ”

คุณย่าน้อยคนนี้เป็นเจ้าของบ้าน ‘จิตรวารี’ ที่ป่าพร้อมเคย
ทำงานอยู่มาเกือบทั้งชีวิต และย่าน้อยอีกเช่นกันที่ตั้งชื่อให้เธอว่า
‘จเลข’ เรียกติดปากกันว่า ‘หนูเล็ก’ หญิงสูงวัยทั้งสองรักและเคารพ
กันมาก กระทั่งมาแตกหักกันก็เพราะเรื่องอื้อฉาวของเธอ

“ป่าไม่เคยคิดถึงย่าน้อยมากเท่าัยกระจริตของป่า”

อยู่ๆ นักนวดมือทองก็หยุดมือลงและชุกกายลงนอนกอดร่าง
อวบอิม ชบหน้ากับแผ่นหลังที่ยังแกร่งและอบอุ่นเสมอ ไม่ว่าจะเกิด
อะไรขึ้นก็คอยกางปีกปกป้องเธอมาตลอด ผิดกับเธอที่ไม่เคยทำอะไร
เพื่อป่าเลย เมื่อเรียนจบแล้วจเลขจึงตั้งใจจะหาเลี้ยงป่าพร้อมเอง

“หนูเล็กจ๋า ข้าวงานนี้วันหวาน ไม่รู้อะไรทกใส่ ยิ่งกินไป
มองหน้าหนูเล็กไปก็ยิ่งหวาน”

เสียงหนุ่มๆ ดังเจื้อยแจ้วนับแต่จรจเลขมาช่วยป่าพร้อมชายข้าว-
แกงในตอนเช้า แถมมีลูกคู่คอยรับคอยส่งมุกชายขนมจีบหลานสาวคน
สวยของแม่ค้า ที่พอเปิดร้านปุ๊บ หนุ่มๆ รีบมาออกันให้เนืองแน่นปั๊บ
บางรายนั่งแซวและคอยมองหน้าหวานๆ ของผู้ช่วยสาวสวยทั้งวันก็มี
ชนิดที่ว่าชายดิบชายดี ไม่ถึงเที่ยงก็เกลี้ยงหม้อ

“จะอะไรอีกล่ะพี่ ก็หน้าหวานๆ ของหนูเล็กหกใส่นะสิ”

“ฮือ!”

โครม! จวัคตักแกงที่ถูกโยนมาจากหน้าร้านหล่นใกล้ๆ โต๊ะที่มี
เสียงดังมาเป็นพัก ทำเอาหนุ่มๆ สะดุ้งโหยง ไม่ช้าป่าพร้อมก็เดินลิว
มาทำสะเอวเข้าไป

“ร้านจะปิดแล้ว พวกแกไปฮือไปหิวที่หน้าปากซอยโนน! คนอื่น
เขาจะได้สบายหุบบ้าง” ป่าพร้อมซักจะเหลื่ออดกับพวกเจ้าคารวีสีคารม
ทั้งหลายที่มักโดดงานมานั่งอยู่ในร้าน

“แหม ป้าจ๋า คนอื่นสบายหู แต่ฉันไม่สบายใจเลยนี่จะ เพราะ
ใจมันบอกว่าคิดถึง คิดถึง คิดถึงหนูเล็กอยู่ตลอดเลยจ๊ะ”

หนุ่มในตลาดก็พอรู้จักจรจเลขบ้าง เคยวิ่งเล่นด้วยกันเมื่อตอนที่
ตามป่าพร้อมมาจ่ายตลาดครั้งจรจเลขเด็กๆ บางคนก็เคยเรียนโรงเรียน
เดียวกับจรจเลข เมื่อก่อนก็ว่าน่ารักเหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ ตัว
เล็ก ผิวขาวๆ พอโตก็ยิ่งสวยหวาน น่าห่ม่าไปทั้งตัว

“แกคิดถึงหนูเล็กมากใช่ไหม ประเดี๋ยวข้าจะเข้าไปบอกนาย
ยักษ์ที่ไร่ลับประดัยักษ์ว่าแกมาโอดครวญคิดถึงอยู่ตรงนี้”

ชื่อ ‘นายยักษ์’ แห่งไร่ยักษ์ทำเอาหนุ่มๆ เจียบกริบ หน้าหด
เหลื่ออยู่สองนิ้ว ไม่ต่างจากอีกคนที่ยื่นเช็ดจานอยู่ที่ชั้นเก็บของ พลัน
ใจที่สงบราบเรียบมาตลอดลับดาห์ที่กลับมานี้ก็ระทึกขึ้น ยังจำได้ถึง
ดวงตาเข้ม หน้าขรึมตอนที่สั่งให้เธอไปเรียนต่อตามกำหนดการเดิมที่
ตั้งใจ

“อย่างนะป้า พวกผมยังต้องไปรับจ้างปลูกหน่อสับปะรดกับนาย อยู่ วันนี้ก็หนีจากไร่มา”

“อ้อ...”

เสียงป้าพร้อมสูงปรี๊ดเข้าไปใส่ พวกหนุ่มๆ เลยรีบควักเงินออกมาวางที่โต๊ะ ทำที่กะลิมกะเหลี่ยในคราแรกหายวับ มีเพียงอาการเจี๋ยมเนื้อเจี๋ยมตัวเข้ามาแทนที่ ก็ใครจะไปกล้าเหยียดกับนายยักษ์เขาล่ะ ทัวเมืองชลคงไม่มีใครไม่รู้จักกิตติศัพท์ความโหด ความเขี้ยบของนายยักษ์ ยิ่งพวกเขาที่เป็นลูกจ้างยิ่งรู้ซึ้งถึงแก่น

“ป้า! อย่าอ้อ...ดั่งสิครับ พวกผมจะไปกันแล้ว ยังอยากมีงานทำกันอยู่ ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่านายยักษ์ดุจะตายห่า ถ้ารู้ว่าโดงงาน มีหวังถูกไล่ออกแหงมๆ”

“หุ้ย! พุดถึงนายแล้วก็ชนลูก ไปๆ พวกเราเข้าใจ งานคือเงิน มีเงินแล้วค่อยมีเมีย” ตอนท้ายไม่วายหยอดคำหวานใส่หลานสาวของป้าพร้อม

“พวกฉันลานะป้า ลานะครับหนูเล็ก”

แม้จะถอยทัพ แต่ไม่วายสอดส่ายสายตาล้าผู้ช่วยแม่ครัวคนสวย ก่อนจะแผ่นแนบออกจากร้านไปทั้งโขยง คราวนี้เสียงโหวกเหวกในตอนต้นเลยเจี๋ยบลง จะมีก็เพียงแต่เสียงหัวใจของรจเลขเท่านั้นที่เต้นระส่ำไม่เป็นท่าอยู่

“ไอ้พวกนี้ ไม่ซู่เป็นไม่กลัว”

ดูไล่หลังก็วนหนุ่มๆ แล้วหันไปยกหม้อเบลาเข้าด้านหลัง ก่อนเดินย้อนกลับมาหยุดยืนข้างกายหลานสาวที่จิตใจเริ่มจะไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเพียงแคได้ยินชื่อ ‘สามมี’

“ตั้งแต่หนูเล็กมาช่วยป้าขาย ขายหมดเร็วทุกวันเลย”

“ไม่ใช่เพราะหนูเล็กหรอกจ๊ะ ฝีมือป้าพร้อมต่างหากละ คิดดูสิ มีคนมาสั่งข้าวกล่องทีละเยอะๆ แบบนั้นสงสัยติดใจฝีมือป้า หนูเล็ก

เห็นโทร. มาสั่งตลอดอาทิตย์เลย”

ป่าพร้อมเองก็แปลกใจ ตั้งแต่ชายมาไม่เคยมีเจ้าใหญ่มาผูกขาดอาหารที่ละเอียดแบบนี้ ทำราวกับบังคับให้ร้านปิดไวๆ คิดแล้วถอนหายใจเมื่อมองหลานสาวที่ก้มหน้าก้มตาเช็ดจานใบเดิม เช็ดจนป่าพร้อมทนไม่ไหว แยกจานในมือหลานสาวออกไป

ตลอดสัปดาห์ท่านไม่ได้เอ่ยปากถามเรื่องครอบครัวของหลานสาวว่าจะเอาอย่างไรต่อไปดี มาตอนนี้จะปล่อยเฉยก็คงไม่ได้ มีหนุ่มๆ เทียวมาแวะเวียนเสียนานนี่

“กลับมานี่คิดจะเอาอย่างไรกับสามีเรา”

‘สามีจ่ายอมของหนูเล็กน้อยหรือ’ รจเลขคราวในอก ก่อนจะหลบสายตาของคนเป็นป่า หันไปยกจานเข้าไปเก็บด้านหลัง และลงมือเก็บโต๊ะเก้าอี้ที่เหลือ

“อย่างน้อยก็น่าจะเข้าไปหาสามีในไร่บ้าง ไปบอกเขาว่าเรากลับมาแล้วก็ยังดี”

“สามีไม่ได้ดีทีละเบียดสักหน่อย” คนตัวเล็กพึมพำเสียงเบา แต่ดังพอที่ป่าพร้อมจะได้ยินเต็มสองหู

“ก็แล้วจะเอาอย่างไร ทำไม่ไม่ไปคุยกันให้รู้เรื่อง ถ้าเรามีแฟนที่กรุงเทพฯ แล้ว ป่าก็จะไปคุยกับคุณยักษ์เขาให้ จะเลิก หรือจะกลับมาใช้ชีวิตกัน อะไรยังไง จะได้ตกลงกันไป ดีกว่าปล่อยให้มันคาราคาซังแบบนี้ เราไม่ใช่เด็กๆ อย่างเมื่อก่อนแล้วนะหนูเล็ก”

รจเลขถอนหายใจ ไม่เอ่ยอะไรออกมาอีก ก้มหน้าก้มตาเช็ดโต๊ะเก็บเก้าอี้

ป่าพร้อมได้แต่ส่ายหน้าเพราะความรั้นของหลานสาว บทจะรั้นก็ทีหนึ่ง แต่คงจะทำนิ่งเฉยไม่ได้ แม้ตอนที่แต่งงานผูกข้อมือข้อมือตามธรรมเนียมประเพณี รจเลขกำลังจะอายุสิบแปด แต่ก็ถือว่าทั้งคู่เป็นสามีภรรยากันแล้ว

“ป่าเอากับข้าวใส่ปิ่นโตไว้ฉัน เราเอาไปส่งให้หน่อยแล้วกัน
เดี๋ยวป่าต้องเตรียมสติกขาตอเนิ่นอีก คง่วนไปจนมืดโน่น”

“มีคนโทร. มาสั่งหรือจะป่า” เสียงแจ๊วๆ ดังมาอีกหนหลังจาก
ปิดปากเสียบเมื่อเอ่ยถึงสามี “เดี๋ยวหนูเล็กวันแมงกะไซค์ไปส่งให้
อยากไปดูแถวๆ นี้อยู่พอดี ป่ารู้ไหมจะว่าหนูเล็กไปเที่ยวภูเขาที่ไหนก็
รู้สึกว่าจะไม่สวยเหมือนภูเขาละแวกบ้านเรา ที่นี้แหละดีที่สุด น่าอยู่ที่สุด
หนูเล็กรักที่นี้ที่สุด” เฉลใจคุยเรื่องอื่นแจ๊วๆ ก่อนย้อนถามคนที่ปลื้มตัว
ออกไปเตรียมเนื้อสำหรับทำสติก “แล้วจะให้หนูเล็กเอาปิ่นโตไปส่งใคร
ที่ไหนล่ะจ๊ะ”

“ไปส่งที่ไร่ลับประดัยักษ์ให้คุณยักษ์”

“ป่า!”

รจเลขบอกตัวเองว่าไม่พร้อมๆ ทว่าตอเนิ่นรถมอเตอร์-
ไซค์พีโน้ตี่ซมพู่ที่ซื้อมาก็พาเธอมาถึงทางเข้าไร่ลับประดัยักษ์แล้ว ไร่นี้
ดูเปลี่ยนไปมาก จากเมื่อก่อนที่ด้านหน้าเคยเป็นพื้นที่ว่างก็กลายเป็น
ร้านคอฟฟี่แอนด์ชู ที่พักผ่อนแห่งใหม่ที่ยักษ์เปิดบริการนักท่องเที่ยว
เห็นจากทางตาตอนที่ผ่านเข้ามา มีสัตว์หลายชนิดเอาไว้ให้คนเข้าชม
อีกด้วย

เลยด้านหน้าตรงทางเข้าไร่มาหน่อย เธอก็เจอทางเข้านิคม
อุตสาหกรรมย่อยๆ ของยักษ์ ทั้งโรงงานลับประดัยักษ์ลับประด
กระป๋อง น้ำลับประดัยักษ์ และไวน์ ด้านในมีร้านค้าเปิดขายผลิตภัณฑ์
แปรรูป และเปิดให้ชมไร่ทดลอง มีรถทัวร์จอดเรียงรายเป็นสิบๆ คัน
ซึ่งรจเลขก็ยินดีที่เห็นธุรกิจของยักษ์ไปได้ไกลและไปได้ดี

มอเตอร์ไซค์คันเล็กพาเจ้าของลัดเลาะเข้าไปตามป้ายบอกทาง
เข้าไร่ยักษ์ ที่ตอเนิ่นสี่เหลี่ยมขี้ของต้นลับประดัยักษ์แซมด้วยสีทองจางๆ
ของหญ้าแห้งที่ใช้คลุมต้นลับประดัยักษ์ป้องกันแสงแดดปรากฏแก่สายตา

คนมาเยือน มันดูกว้างใหญ่ไพศาลและสวยงามหญิงสาวชื่อมอเตอร์ไซค์
ชมเพลิน

กระทั่งผ่านตรงที่กำลังปรับหน้าดิน มีคนงานอยู่สามคนเท่าที่
สายตানับได้ กับรถแทรกเตอร์หนึ่งคันกำลังทำงานอยู่ ถึงจำได้ว่า
ตนเองมาส่งปืนโตให้ยักษ์ และไม่ทราบว่าจะไปหาเขาได้ที่ไหน เลย
แวะสอบถามทางกับคนงาน

“สวย! มิ่งดูสิวะไอ้หมอก นั้นมันคนหรือนางฟ้าวะ ชาวโอไม่มา
ตั้งแต่ปากทางเข้าไร่เนะมิ่งเอ๊ย”

ธันวาซึ่งเป็นผู้จัดการไร่สะกิดหมอกที่ตอนนี้ยืนตาก้างตะลึงงัน
ไม่ต่างกัน ก่อนจะตั้งสติได้ เร่งเข้าไปประชิดหยอดขนมจีบใส่อีกฝ่าย
รัวๆ

“สวยอย่างน้อย ไบสมัครไม่ต้อง พี่หมอกคนนี้รับเข้าทำงานเลย
แต่ว่างแค่ตำแหน่งหัวใจนะจ๊ะ ฮีว”

รจเลขียิ้มหวาน ออกจะขบขันนิดๆ กับการส่งเสียงเชียร์ตัวเอง
โดยไม่ต้องมีใครมาคอยเป็นลูกคู่ให้ของอีกฝ่าย ชงเองดื่มเอง เมาเอง
ทำจะเป็นคำพูดที่เหมาะสมกับผู้ชายคนนี้

“หนูเล็กมา...”

คำพูดที่จะเอ่ยถูกกลืนลงคอเมื่อรถแทรกเตอร์ที่เห็นขับวนในไร่
ตอนแรกขับวนเข้ามาใกล้จนเห็นว่าใครเป็นคนขับ ด้วยเอกลักษณ์ที่ลึ้ม
ไม่ลง ดวงหน้าขีมิ ตาดู ผมหยิกหย็องฟูล้อมกรอบหน้าคมคล้ำ และ
ที่เป็นซิกเนเจอร์ของผู้ชายร่างยักษ์ก็คือ ‘หนุ่’ ซึ่งสมกับชื่ออย่างไม่มี
ใครเสมอเหมือน

“หน้าตาเราคู่นๆ นะพี่ว้า” ธันวาเปรย

“คูนว่าเป็นคู่กันมาแต่ชาติปางก่อนนะสิ” หมอกยังคงเดินหน้า
แจกขนมจีบไม่เลิก

“ท่าทางมึงอยากกลับไปลงนรกมากกว่านะไอ้หอกหัก” คำพูด

โผงผางดังทะเลกลางปล้อง ทั้งกวาดคนเสนอนหน้าห่างจากมอเตอร์ไซด์
คันน้อยที่เห็นแล่นมาแต่ไกล คนพูดจำได้ขึ้นใจเพราะเป็นคนไปเลือก
ซื้อหามาเอง

“นาย...อย่าเปลี่ยนชื่อให้ไอ้หมอกสิครับ กำลังจะพาน้องเขา
ไปฝ้ายบุคคล ทำเรื่องสมัครงาน สวฯ สวฯ แบบนี้ส่งไปทำงานที่
โรงแรมยักซา พาเลส พัทธาก็ดี หรือจะเก็บเอาไว้แต่ที่ออฟฟิศ เอาไว้ชง
กาแฟก็แจ่ม”

หมอกทำท่าจะเดินดุ่มตะลุยเข้าไปหาสาวน้อยหน้าหวานปาน
ตาลเจียนอีก แต่มีอหนาหนักของนายใหญ่กวาดมันเสียกระเด็น ดีที่
ธันวารู้สึกคล้ายคล้ายคล้าคล้าคล้าแม่นางฟ้าเดินดินคนนี่ว่าเคยเจอ จึงรีบ
คว้าตัวหมอกเอาไว้ได้ทัน

“มาแค่นี้? ไหนกระเป๋าช้าวของ”

เสียงหัวนจัดลดระดับลงเพียงเล็กน้อย แต่ก็ยังคงความกระด้าง
เอาไว้เต็มสูบ ก่อนจะยกมือขึ้นทำสะพานสองข้างทำที่เอาเรื่อง ทำเอา
ลูกน้องมองไม่เห็นสาวน้อยที่มาเดินสวยๆ กลางไร่สับปะรด เพราะถูก
คนตัวโตบังมิดราวกับจิงใจ

“หนูเลิกไม่ได้เอามาคะ พอดีป่าพร้อมวานให้เอาปิ่นโตมาให้คุณ
ยักษ์ หนูเลิกเลยว่าจะมาคุยเรื่องนี้กับคุณยักษ์เสียเลย”

“เรื่องนี้” พยายามพูดอ้อมเอาไว้ ไม่อยาก让别人ได้ยินด้วย
ส่วนคนพูดก็ก้มหน้าพูดแจ้วๆ ไม่กล้ามองอีกฝ่าย ก็เขาเล่นจ้องเขม็ง
แถมยืนยังกับจะหาเรื่อง พอจอตรดเธอชาติตั้งลงเรียบร้อยก็หิ้วปิ่นโต
เดินก้มหน้ามาส่งให้

“หิ้วไว้!”

ส่งแล้วคนส่งก็เดินก้าวดุ่มๆ กลับไปที่รถแทรกเตอร์ มีหมอกกับ
ธันวาเดินตามหลังไปติดๆ หลังจากคนเป็นนายปิ่นโตคว้าเสื้อลาย
สกอตพร้อมหมวกมาสวมปิดผมฟูๆ หยิกๆ แล้วกระโจนลงมา ก็ส่งงาน

เสียงขีมิ

“อันว่าเดี๋ยวไทแปลงนี้ให้เสร็จแล้วค่อยไปกินข้าว”

“แปลงนี้!”

คนแรกที่ถูกหมายหัวหันมองพื้นที่โล่งกว้าง แถมยาวจากตรงนี้ไปจดตีนภูเขา ธรรมชาติใช้แทรกเตอร์สี่คัน กว่าจะเสร็จยังค่ำเลย แล้วนี่แทรกเตอร์คันเดียว แถมยังเป็นคันที่เขาส่งมาให้ขายทดลองเสียด้วย เพราะไร่ยักษ์ามีโครงการจะเปลี่ยนเครื่องยนต์ใหม่ทั้งไร่

“ส่วนมึงไอ้หอกหัก มึงคนเดียวเลยนะ ไปคัดหน่อสับปะรดที่เขาเพิ่งตัดวันนี้ เอาให้เสร็จ”

“ไอ้! นั่นกองสูงเท่าภูเขาเลยนะนาย” ครวญครางประหวัง

“อือฮี้! กูถึงสั่งมึงไงวะ ส่วนกูจะไปแตกข้าว” นายใหญ่แห่งไร่ยักษ์ายิ้มกริ่มกับลูกน้องตอนเอยต่อด้วยท่าที่ภูมิอกภูมิใจ “เมียเอาปิ่นโตมาให้”

“เมีย!”

คนทิ้งระเบิดใส่ลูกสมุนที่ริจะตีท้ายครัวไม่อยู่รอดูหน้าทั้งสองเดินตรงลิวไปคว่าปิ่นโต นำสาวน้อยร่างกะทัดรัดตรงไปที่ต้นไม้ใหญ่ร่มรื่นอีกฝั่ง ช่วงเวลาพักเที่ยงแบบนี้คนงานส่วนใหญ่อยู่ที่โรงอาหารกันหมด ไม่มีคนมาอยู่กวณใจ

“กูว่าไหมล่ะ ว่าหน้าคูนๆ”

“ว่าไม่ทันแล้วละพี่ธันวา โยนระเบิดลงหัวเราสองคนแล้ว น่าจะคูนหน้าให้เร็วกว่านี้จะได้สงบปากสงบคำหน่อย”

หมอกตบปากตัวเองที่ริหาเหมาใส่หัว เสือกจะจิบเมียนาย แล้วก็เกือบโดนบาทาของนายฟาดก้านคอเอา

ตลอดระยะเวลาสี่ปีที่ผ่านมาเรียนที่กรุงเทพฯ รจเลขไม่ได้
เจอหน้าค่าตายักษ์เลย ทว่าเขายังคงเหมือนเดิมในความรู้สึกของเธอ

เพียงแต่สีผิวเข้มขึ้น ขริมขึ้น ดูหน้าตึงๆ ตาขวางๆ ที่เอาแต่จับจ้องเธอ ไม่กะพริบนั้นปะไร ถ้าตาเขาเป็นมิดแหลม ตัวเธอก็คงพรวดไปทิ้งร่าง บ่งบอกได้ชัดว่าความไม่ชอบใจที่เขามีต่อเธอก็คงเพิ่มมากขึ้นอย่างไม่ ต้องสงสัย

‘ใครล่ะจะชอบถ้าถูกกล่าวหาว่ากระทำชำเราเด็กสาวอายุสิบแปด’

และสี่ปีที่ผ่านมาก็ยืนยันได้ว่าเขาเองก็ไม่ได้อยากมีเธออยู่บนหนทางเดินด้วย เพราะตลอดเวลาที่อยู่ที่กรุงเทพฯ ป้าพร้อมบอกว่า ยักขี้ขึ้นไปทำธุระบ่อย มีบ้านและบริษัทในเครืออยู่ที่กรุงเทพฯ แต่เขาไม่เคยไปหาเธอ ไม่เคยโทร. หา เหมือนทุกอย่างจบลงเมื่อหน้าที่ แต่งงานเสร็จสิ้น

คนที่ยืนก้มหน้าครุ่นคิดไม่ทันได้มองเลยว่าตนเป็นเป้าสายตาสังหารของคนที่กวาดมองเรือนร่างเล็ก ทว่าทุกอณูเต็มไปด้วยความสาวสะพร่ง จังหวะที่ความคิดตกผลึกจึงเงยหน้าขึ้นตั้งท่าจะพูด ก็หน้าแดงช้ำลามไปจนถึงลำคอ คำพูดที่เรียบเรียงมากระเจิงไปจนหมด

“สี่ปีโตได้เท่านี้?”

ตาคนพูดจ้องอยู่ที่ทรงอวบที่ต้นเสื่อยึดสีขาออกมากเป็นพุ่ม ทำเอารจเลขยกมือขึ้นกอดอกหันหลังให้เขาแทบจะทันที ได้ยินแต่เสียงหัวเราะหึๆ ดังไล่หลังมา

สี่ปีนี้เธอเองก็ไม่คิดว่าเขาจะทะเล้งได้ขนาดนี้เหมือนกัน

รจเลขแหวใส่อีกฝ่ายในใจ

“ตัวหนูเล็กก็เท่านี้แหละคะ” เอ่ยเสียงเบาและไม่กล้าหันกลับไปมอง ก่อนจะแทบกรี๊ดออกมาเพราะคำพูดของคนหนึ่งหน้าเคลือบเพฟลอนชนิดหนาพิเศษ ที่ไม่สะทกสะท้านอะไรทั้งสิ้น

“ฉันไม่ได้หมายถึงตัว”

คนบ้า! ดูอีกฝ่ายในอกทั้งหน้าแดงปลั่ง ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืน

ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เธอไม่น่าลืมไปว่ายักษ์นะโผงผาง พุดไม่เคยเพราะหู
ย่น้อยยังดูเขาออกบ่อยๆ ทุกครั้งที่เขาไปสังสรรค์กับกองทัพที่บ้าน

“มีธุระอะไรก็ว่ามา ฉันมีงานมีการทำเต็มไร่ ไม่ว่างมาเย็น ‘จิบ’
ใครทั้งวัน”

“คะ?”

คราวออกมาอย่างสงสัยเต็มทน แม้จะได้ยินชัดเต็มสองหู แต่ที่
ต้องถามย้ำอีกเพราะไม่แน่ใจคำว่า ‘จิบ’ ที่หลุดจากปากพ่อนมียักษ์ที่
ไบหน้าหนึ่งดู ตาขุ่นขวาง เสียงที่เปล่งออกมาแต่ละที่ราวกับตะเบ็งออก
มาจากคอหอย

แต่จะเป็นคำนั้นได้ยังไง เมื่อเห็นชัดว่าต่างไม่ชอบขี้หน้ากัน เมื่อ
คิดว่าไม่มีทางเป็นไปได้ รจเลขก็สะบัดหัวแรงๆ คิดเสียว่าหูผาด ยักษ์
จะมาจิบเธอได้ไงในเมื่อเธอจะมาบอกว่า...

“เราเลิกกันเถอะคะ!”

2

อยู่เป็นเมีย!

ต๊อบ!

ปิ่นโตทั้งเถาที่ถูกปาไปจากฝ่ามือคล้ำมแดดตกกระแทกพื้นจน
ขาร้อยตรงส่วนหูสองข้างหลุด ทำให้กับข้าวที่ใส่มาเทกระจาดออกมา
ปูพรมด้านนอกกระเนระนาด

รจเลขถึงกับผวาเฮือก กลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคออย่างยาก
ลำบาก จำได้ดีว่าในกลุ่มของกองทัพซึ่งเป็นอดีตเจ้านายเก่า เพื่อน
อย่างยักษ์เป็นคนอารมณ์ร้อนที่สุด โผงผางสุด เสียงดังสุด ทุกอย่าง
สุดกู่มารวมอยู่ที่พ่อคนนี่ทั้งสิ้น

“ส่งให้ไปเรียน แล้วเสือกได้ผิวใหม่กลับมา?”

ดวงหน้าสวยซี้ดเผือดด้วยความหวาดระแวงต่อท่าที่หัวฟัดหัว
เหวี่ยงของอีกฝ่าย ก่อนดวงหน้าซี้ดจะค่อยๆ เริ่มมีสีแดงจัดของความ
โกรธเข้ามาแทนที่ เมื่อวาจาระคายหูของยักษ์ดังก้องอยู่ไม่ขาดสาย

สาบานเถอะว่านี่คือวาจาของผู้ที่บริหารคนเป็นร้อยเป็นพัน
ล้ำรอก! หรือขย้อน! ออกมากัน

รจเลขประชิดอีกฝ่ายในอกก่อนตอบเสียงห้วนพอกัน

“ไม่ใช่ค่ะ”

“ไม่ใช่อะไร!”

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะเสียงหัวนได้มากกว่า เท้าโตขยับก้าวเข้ามา
ราวกับหาเรื่อง เท่านั้นจรเลขก็แทบจะอดตัวหลบ แน่ละ แขนล่ำๆ นั้น
รัดคอของเธอหักได้สบาย นี่ยังไม่รวมท่อนซากำยำใต้กางเกงยีน
สุดเซอร์ที่สะบัดเตะที มีหวังตัวเล็กเท่าเมี่ยงอย่างเธอได้ปลิวไปตกหน้า
ไรโนน!

แต่ยักษ์ไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าก้าวเท้าเข้ามาใกล้ ย่นระยะห่าง
ระหว่างทั้งคู่ลง แบบนี้ยิ่งเห็นชัดว่าพอหมีร่างยักษ์กับนางฟ้าอธรรมมี
ขนาดรูปร่างต่างกันลิบลับ ราวกับไม้จิ้มฟันกับไม้ซุงขนาดสามคนโอบ
ที่ยืนต้นมานานเป็นแรมปี

“หนูเล็กไม่ได้ไปหา...อะไรต่ออะไรใหม่ๆ เหมือนอย่างที่คุณยักษ์
กล่าวหา หนูเล็กไม่เคยออกนอกกลุ่มนอกทางสักครั้งเดียว”

จนแล้วจนรอดคำว่า ‘ผิว’ ก็หลุดออกจากปากจิ้มลิ้มไม่ได้ นั่น
เพราะจรเลขเตือนตัวเองเสมอมาว่าได้ทำความผิดครั้งยิ่งใหญ่อย่างไม่
น่าให้อภัยต่อคนตรงหน้า ดังนั้นจึงพยายามใจเย็น แม้เขาจะหยาบคาย
พร้อมสาดเทออรมนิวใส่ทุกนาที

“โกหก!”

ทว่าที่เตือนตัวเองให้เย็นก็ชักจะเย็นไม่ลง จะเถียงก็เถียงไม่ออก
ไม่ใช่เพราะแอบไปมีใครที่ไหน มีสามีเพียงคนเดียวก็ลำบากจะแย
ยิ่งสามีเป็นหม้ออรมนุ่นแบบนี้ด้วยแล้ว

“ฉันจำได้ดีที่เดียวเลยว่าเคยถูกเธอชักนำให้ออกนอกกลุ่มนอกทาง
จนต้องรับผิดชอบความนอกกลุ่มนอกทางของเธออยู่จนถึงตอนนี้”

และไม่นานนี่แหละค่ะ พอหมีบึ้ง คุณจะเป็นอิสระแล้ว!

จรเลขยกมือลูบปอยผมเมื่อลมพัดกรูมา เห็นอีกฝ่ายมองตา
ปรอยก็ใจไม่ดี ก็นอกจากท่าที่จะขบหัวเธอแล้ว สายตาเขาก็เหมือน
อยากกลืนกินผมเธอไปด้วยอีก ยิ่งมอง ใจก็ยิ่งไม่ดี รู้สึกหวั่นๆ ร้อน
สลับหนาวราวกับจะจับใจ

“คะ นั่นอาจเป็นการนอกกลุ่มนอกทางหนเดียวของหนูเล็ก แต่
ความรับผิดชอบก็แค่แต่งงานตามพิธีการ เราไม่ได้จดทะเบียนสมรส”

“จะไปจดใหม่ละ” เขาสวนกลับทันควันด้วยท่าทีจริงจัง

“ไม่...ไม่คะ ไม่!” รจเลขชักตามผู้ชายตรงหน้าไม่ทันเสียแล้ว
เขาจะเอาอย่างไรกันแน่ ต้องคอยลอบมองคนวางทำนึ่งขริมอย่างเกรงๆ
“หนูเล็กหมายความว่าในสถานภาพทางกฎหมายตอนนี้ เราต่างโสด
ทั้งคู่ อีกร้อยคุณยกษ์เองก็ไม่ได้อยากแต่งงานกับหนูเล็กมาแต่แรก
ตอนนี้หนูเล็กว่ามันถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว...”

ที่เธอกับเขาจะเลิกกัน และประกาศให้คนอื่นที่มีสิทธิ์เข้ามา
สานสัมพันธ์ต่อ ซึ่ง ‘คนอื่น’ ของเขาคงจ่อรอคิวอยู่ก่อนแล้ว

“เหมาะสม?!” คำรามด้วยความโกรธ “เหมาะที่จะซึ่ง! ทั้งที่ฉัน
ส่งเสียให้เธอเรียน หาบ้านให้ ออกทุนรอนให้ป่าพร้อมไปทำร้านขาย
ข้าวแกงนะหรือ”

แรงระเบิดทางอารมณ์กลั่นเป็นเสียงที่เรียกได้ว่าตะเบ็งสุดเสียง
พร้อมหมวกที่สวมปิดบังผมหยิกหย้องเพื่อความดูดีถูกขย้าเป็นก้อน
กลมแล้วปาออกไป ฉีกหน้าหวานซึ่งไปแค่ไม่กี่เซนต์ เพราะเจ้าตัว
ไม่คิดจะหลบ กำลังตกตะลึงกับคำพูดของคนทีเพิ่งระเบิดอารมณ์ใส่
ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างจ้องมองยกษ์นิ่ง พลังทบทวนกับตนเองเงียบๆ

เธอไม่น่าทักทักเอาเองโดยไม่ถามป่าพร้อมให้ละเอียดว่า เงิน
ค่าใช้จ่ายตอนไปเรียนที่กรุงเทพฯ มาจากการขายอาหารของป่าพร้อม
ไหนจะค่าเทอมที่แพงจัด คอนโดหรูนั้นอีก ไหนจะอาคารพาณิชย์สาม
ชั้นที่ป่าพร้อมเรียกว่า ‘บ้าน’ รวมถึงทุนที่ป่าพร้อมบอกว่าพอจะหาได้
ทั้งที่ย่าน้อยไม่ให้ทุนรอนมาเลยตอนออกจากบ้านมา

จริงๆ เธอน่าจะคิดได้ตั้งแต่ต้นว่าผู้ชายหน้าตึงตรงหน้าต้อง
ยื่นมือเข้ามาช่วยแต่แรก

“หนูเล็กจะหามาคืน”

คนยอมรับสภาพเอื่อยเสียงเบา ทั้งดวงหน้าหวานซีดเผือดเหมือนตกใจหนักหนาเพราะข่าวใหม่นี้ ทำให้คนหงุดหงิดพาลลรีพาลขวางที่ถูกลูกเด็กเมื่อวานขึ้นมามากเล็กถึงกับใจหาย ต้องข่มอารมณ์ให้เย็นลง บอกตนเองว่าเท่านี้หนูน้อยห่มวกแดงก็กลัวหมียักษ์อย่างเขาจะแย่งอยู่แล้ว

“แล้วจะหามาจากไหน ได้งานทำแล้วหรือไง” ตะล่อมถามเสียงนุ่มนวลอย่างไม่เคยพยายามให้นุ่มแบบนี้มาก่อนในชีวิต

“ยังคงคะ”

“ถ้ายังก็อย่าไปกักล้าขาแข็งให้มากนัก มาอยู่กับฉันเสียที่นี่” รวรวรดและตัดสินใจให้เสร็จสรรพ

“จะให้หนูเล็กมาอยู่ที่นี่ อยู่ในฐานะอะไรล่ะคะ”

คนถามซัดดวงตาสืบสนขึ้นมองจ้องอีกฝ่ายอย่างฉงน ไม่ได้ต้องการเรียกร้องอะไรจากเขา เพียงแต่ไม่เข้าใจว่าจะยื้อเวลาตรงนี้ออกไปอีกทำไม

“อยากอยู่ฐานะไหนก็ตามใจ มีให้ไม่กี่ตำแหน่งหรอก”

ไม่ตำแหน่งเมียก็ตำแหน่งแม่ของลูก จับฉันทมาทำสามีแล้วตอนนี้คิดจะมาทิ้งกัน มันไม่ง่ายขนาดนั้นหรอกนะหนูเล็ก! ฉันไม่ได้รอมาจนอายุสามสิบหกปีเพื่อให้สาวน้อยวัยยี่สิบสองปีมากเล็กหรือกระ

“ถ้าอยากทำงานก็มาทำที่นี่ จะให้คนสอนงานให้ เงินเดือนอยากได้เท่าไรก็เรียกเอา”

“แต่...”

“ไป จะให้คนไปส่ง เก็บข้าวของมาอยู่เสียที่นี่เลย”

ยักษ์รวรวรดตัดความจนคนที่เดินทางมายังไร่ลับปะรดยักษ์พร้อมทั้งคำพูดที่เตรียมมามากมายเพื่อบอกเล็ก หาทางแย้งไม่ทัน

“หนูเล็กเอามอเตอร์ไซด์มาเองคะ แล้วยังไงก็ต้องบอกป้าพร้อมก่อน ข้าวของกว่าจะเก็บหมดเร็วสุดก็ต้องเป็นพรุ่งนี้” เธอเพ็งรีอกระเบาเดินทางไม่กี่วันนี้เอง แถมจัดห้องนอนเสียหน้าอยู่ ยังไม่ทันจะได้จะให้

ชื่นใจเลยก็ถูกไล่ให้ย้ายเสียแล้ว

“แปลว่าตกลงแล้วนะ จะให้คนเตรียมห้องให้ พรงี้เดี่ยวส่งรถไปรับ”

คนตัดสินใจเด็ดขาดก้าวเดินผ่านร่างอรรชรอันแน่นไปก้มลงเก็บหมวกที่ขยับมาทิ้งในคราแรกมาสะบัด บัดแรงๆ จัดรูปทรงให้เห็นสภาพว่าเป็นหมวก ก่อนจะสวมลงบนศีรษะเล็กได้รูป

“แดดแรง ใส่กลับไปด้วย เดี่ยวไม่สบาย” ว่าแล้วก็เดินตัดผ่านถนนกลับไปยังแปลงสับปะรดที่กำลังไถพรวนปรับหน้าดิน

คนงานชายหลายคนที่ยังกลับมาจากกินข้าวเที่ยงยืนรื้ออผ้าดูสถานการณ์ก็แยกย้ายด้วย เกรงจะโดนบาทาของนาย โทษฐานเสือก!

“อยากมีเมียไว้ย! ร้องโอดร้องโอย สมเพชหน้าเวทนา

ไม่เคยมีเมีย (คนเดียว) สักคนตั้งแต่เกิดมา

พ่อจ๋าแม่จ๋า หาเมียให้หน่อยเป็นไร (อันนี้ไม่ต้องหาไว้ย ภูเขาได้ๆ)

อยากมีเมียสวย (อันนี้ภูเสือกได้เมียสวย แถมเด็ก...เด็ก)

ไปไหนไปด้วย ควงแขนไม่อายุใครๆ

ออกอ้อนขอเซาะ ขอเลาะเอาอกเอาใจ

โลกคงสดใส ถ้ามีศรีภรรยา”*

เสียงร้องเพลงบอกอาการว่าคนร้องเมามาย แถมมีคอรัสแบบซ้ำชั้นแทรกตามเนื้อเพลง มันน่าจะสนุกแต่สำหรับคนที่นั่งหน้ายู่งเก็บข้าวของลงกระเป๋าดูเดินทางไม่นึกสนุกไปด้วย ออกจะนึกเคืองเสียงโอดครวญนั่นด้วยซ้ำ

* เพลง “อยากมีเมีย” โดย วงร็อกแสง

“แถวนี้มีงานเลี้ยงหรือจะป่า ร้องเพลงไม่เกรงอกเกรงใจเพื่อนบ้านเลย”

มือเหี่ยวๆ ที่ช่วยหลานสาวร้อยตู้เสื้อผ้าออกมาชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนจะยิ้มขำขันกับเสียงไววายจากวงเหล้าที่มาตั้งวงตั้งแต่ช่วงเก็บร้านสเด็ก หลานสาวคงไม่ได้มองว่าใครเป็นตัวการ เพราะเอาแต่ทำหน้ายุงหน้างอนนับแต่กลับมาจากไร่ลับประดัยักษ์

“งานอะไร! พวกคนงานเขาตั้งวงกินเหล้ากัน ตอนนี้อยู่แถวนี้เลยโอดเลยโอโยแบบนี้”

“หนูเล็กอยู่มาจะอาทิตย์หนึ่ง ไม่เคยเห็นเขาตั้งวงกันสักที ถ้าขึ้นมีแบบนี้ทุกวันแย่นะจะ ใครเขาจะได้ลับได้นอนกัน”

ปากบ่นมือก็คอยพับเสื้อผ้ากระเป่า ทว่าไม่นานก็รื้อกระเป่าออกมาจัดเรียงใหม่ เริ่มจากเรียงสี่ เรียงขนาดไล่ระดับกันไป พยายามอ้อยอิ่งถ่วงเวลาให้ช้าที่สุด เพราะคิดว่าจะยังไง ก็ไม่อยากจะไปอยู่กับยักษ์

“ไม่มีใครกล้ามาตั้งวงให้รำคาญหรอก แถวนี้ถิ่นคุณยักษ์เขารวันนี้เป็นกรณีพิเศษ”

เพราะเจ้าของถิ่นมาตั้งวงเอง แต่ป่าพร้อมไม่ได้บอกหลานสาว ซึ่งคนฟังก็เพียงพยักหน้า เลิกใส่ใจเสียงร้องเพลงแหกปากคุ่นหูนั้นไปเสีย

“ป่าพร้อมไปอยู่ที่ไรด้วยกันไหมจะ หนูเล็กไม่อยากไปคนเดียว” หลังจากอ้อยอิ่งกับการจัดกระเป่ามาได้สักพัก รจเลขก็พบว่ากำลังถ่วงให้ตนเองนอนตึกมากเท่านั้น ตอนนี้ตาคุโตก็เริ่มปรี๊ดจนแทบจะลืมไม่ไหวอยู่แล้ว เลยหันมาอ่อนป่าพร้อมอีกที

เสียงการย้ายไปอยู่ที่ไร่ยักษ์ไม่ได้ ก็หาตัวหนูนไปด้วยก็ยังมีดี

“โอ๊ย! พอๆ ซาตินี่ป่าไม่อยากไปรับใช้ใครอีกแล้ว อยู่แบบนี้ก็สบายตัวสบายใจดี”

คนตัวเล็กหน้ามุ่มลงเมื่อได้ฟังคำตอบ หันมายิ้มมือเดียวที่คอย
เร่งจับขั้วของยัดลงกระเป๋าคือ

“หนูเล็กเป็นห่วงนี่จ๊ะ เรามีกันแค่สองคนป่าหุลาน หนูเล็กเพิ่ง
มาอยู่ได้แค่วันเดียว ยังไม่ทันหายคิดถึงเลย ก็ต้องห่างกันอีกแล้ว
ป่าพร้อมก็ไปอยู่ที่ไร่ยกขาเสียด้วยกันเถอะนะจ๊ะ นะ หนูเล็กจะไป
ขออนุญาตคุณยักษ์ให้ ที่ไร่ออกจะกว้างขวางขนาดนั้นคงจะพอมีงานให้
เซฟใหญ่ฝีมือดีอย่างป่าพร้อมทำนะ”

“ไม่ต้องห่วงป่าหรือยกยกระจริต ป่าอยู่ได้ เอาจริงๆ ก็ชอบเสีย
อีก ได้ทำงานเป็นนายตัวเองแบบทุกวันนี้ คนแฉะนี่ก็รู้จักมักคุ้นรู้หน้า
รู้ตากันมาแต่ไหนแต่ไร ที่สำคัญที่ไร่กับที่นี้ก็ใช่จะห่างอะไรมากมาย
คิดถึงก็มาหามาค้างกับป่าได้ คุณยักษ์เขาคงไม่หวงเมียจนไม่ยอมให้
ป่าหุลานมาเจอหน้ากันหรอก”

“หวงอะไรกัน แล้วอีกอย่างหนูเล็กก็ไม่ได้เป็นเมียเขาแล้ว ขอ
เลิกกับเขาไปแล้วด้วย”

“ฮ่า!”

คำบอกเล่าไม่เต็มเสียงของหลานสาวทำเอาป่าพร้อมอูทานเสียง
หลง มือเหี่ยวๆ ที่สละวณอยู่กับเสื้อผ้าขาวของหลานสาวชะงักไป
นานทีเดียว ก่อนจะหันมาจับไหล่ทั้งสองของหลานเอาไว้มัน

“ทำไมเราทำแบบนั้น แล้วนี่คุณยักษ์เขายังไงบ้างละ เลิกแล้ว
ทำไมยังใจดีให้งานทำอีก เราแน่ใจหรือว่าเลิกจริง”

คำถามเพราะความห่วงใยของป่าพร้อมรัวออกมาเป็นชุดๆ
ทำเอาารเลขหน้ามุ่มลง พร้อมตอบเสียงกระเจ้ากระงอด

“ป่าจ๋า...บ่นเสียยาวยืดเชียว”

“มันน่าบ่นไหมล่ะ” ดูใส่คนที่ไม่รู้จักปรึกษาหารือ ตัดสินใจอะไร
เอาง่ายๆ เหมือนเล่นขายข้าวแกง แต่จะว่าขายข้าวแกงง่ายก็ไม่ถูก
เพราะกว่าเธอจะเปิดร้านได้ก็หนักเอการออยู่ที่เดียว

“แล้วนี่คุณยักษ์เขาวางยังไงบ้างล่ะ ถูกขอลีกไปแบบนี้”

“จะว่าอะไรล่ะจ๊ะ ก็แค่ปาปิ่นโตข้ามหัวหนูเล็ก ข้าของหก
ระเนระนาดเกลื่อนพื้นนะสิ คนอะไรไม่รู้โหดซะมดตายด! แล้วไม่รู้ใช้คุณ
ยักษ์ของป่าพร้อมคิดที่ท่าไหน คิดไปคิดมา สุดท้ายหนูเล็กต้องย้ายไป
อยู่ที่ไร่กับเขา ถึงต้องมานั่งปวดหัวอยู่นี่งี้จ๊ะ”

รจเลขทั้งบ่น ทั้งตำหนิ และสุดท้ายเจ็บใจตนเองไม่หาย ว่าทำไม
ตนไม่แย่งอะไรออกไปบ้างตอนที่เขายื่นข้อเสนอให้ไปทำงานและพัก
อยู่ที่ไร่ สุดท้ายตนเลยต้องมานั่งจัดกระเป๋าดำด้วยหัวใจจะเหยียดแบบนี้

ตอนนี้หญิงสาวรู้ซึ้งและเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่า ทำไมคนช่าง
ไว้วางใจ เอาแต่โง่เงา แถมเจ้าอารมณ์สุดๆ อย่างยักษ์ถึงคุมคนงาน
ได้เป็นร้อยเป็นพัน ก็เพราะเขาเป็นนักเจรจาชั้นเทพที่ลึงสาโลกาล้นทอง
รอบตัว ชนิดที่พูดอะไรไปก็มีแต่คนรักคนหลง จนคล้อยตามแบบนี้เอง

คิดอย่างซัดเคืองใจ ก่อนลอบมองคนเป็นป่า รจเลขไม่ได้บอก
ป่าพร้อมว่าเธอรู้เรื่องเงินค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทั้งสองใช้อยู่ตอนนี้แล้ว
ว่าเป็นของยักษ์ กลัวท่านเสียใจ ถ้ารู้ว่าเธอต้องไปอยู่กับยักษ์ที่ไร่
เพราะตั้งใจว่าจะทำงานหาเงินมาคืนเขาให้หมดสิ้น แม้ต่อให้ต้องหา
ไปตลอดชีวิตถึงจะพอกก็คงไม่มีทางเลือก

“นั่นแหละคุณยักษ์ พวกป่าพลัง ป่าก็ว่าจะถามทำไมปิ่นโตพัง
ยับแบบนี้”

ป่าพร้อมแทบจะเห็นภาพยักษ์อาละวาดใส่หนูกระจิริดนี้ได้เลย
แต่คงเป็นการอาละวาดข้างเดียวเสียมากกว่า เพราะดูจากคนทางนี้
ท่าทางจะเอาแต่ยื่นนิงเข้าสู้ ไม่กล้าไปต่อกรอะไรด้วย

“เห็นอารมณ์ร้อน ซี้ไว้วางแบบนี้แต่คุณยักษ์เขาใจดีใจสปอร์ต
ทีเดียวนะ ยิ่งกับสาว ๆ ไม่งั้นคงไม่มีหญิงแก่แม่หม้ายติดกันทั่วบ้านทั่ว
เมืองหรอก”

“ใจดีใจสปอร์ตอะไรจ๊ะ กับหนูเล็กนี่คุณยักษ์คนดีของป่าพร้อม

มีแต่ใจยักษ์ใจมารเข้าใส่” แอ้งเสียงเขียว ทั้งสายหัวไปมาไม่เชื่อ
เด็ดขาด

“ก็เรามันเด็กนะสิ ไม่ใช่สาวๆ ไม่งั้นไม่ถูกเอ็ดมาแบบนี้หรอก”

“ป่าอะ!” ค้อนควักใส่อย่างน่ารัก ก่อนก้มลงมองดูตนเอง ที่ตัว
เล็ก หน้าก็ยังเด็กไปอีก ดูตรงไหนก็ไม่มีส่วนไหนบอกว่าเป็นสาวอย่าง
ป่าพร้อมว่าจริงๆ

“ถึงหนูเล็กจะดูเด็ก ไม่ใช่สาวๆ แบบที่คุณยักษ์ชอบ แต่ที่ป่า
พร้อมบอกว่าคุณยักษ์ใจดีใจสปอร์ตจนมีสาวมาชอบทั่วบ้านทั่วเมือง
หนูเล็กก็ไม่เชื่ออยู่ดี ร้อยไม่เชื่อพันก็ไม่เชื่อ แล้วพวกอารมณ์ร้ายนี้
แหละตัวดีที่หนึ่ง มีแนวโน้มว่าจะทำร้ายผู้หญิงมากที่สุด ถ้าไม่รู้จักหัด
ควบคุมอารมณ์ของตัวเองซะบ้าง” หญิงสาวอยากยกย่อนประโยคนั้น
กับคนที่ป็นหัวข้อสนทนามากกว่า

“ก็อีกนั่นแหละ ป่ายังไม่เคยเห็นคุณยักษ์เขาทำร้ายผู้หญิงเลย
สักครั้งเดียว”

“จะๆ ใจดีก็ได้”

เมื่อเห็นป่าพร้อมไม่ยอมรามือจากหัวข้อสนทนาเลยยอมคล้อย
ตามอย่างไม่เต็มใจนัก ก่อนจะถอนหายใจยาว

“หนูเล็กไม่เถียงก็ได้จะในเรื่องความใจดี เอาเป็นว่าคุณยักษ์
ของป่าพร้อมใจดี ใจดีขนาดหนูเล็กไปบอกเลิก เขายังอนุญาตให้ไป
ทำงานที่ไร่ ให้หนูเล็กเสนองเงินเดือนเอาเอง แถมหาที่พักให้ เตียวหนู
เล็กจะเขียนเงินเดือนสูงลิบเลยคอยดู” คนตัวเล็กที่กล้าแต่ลับหลังวาด
แผนการเอาคืนอย่างพ้อฝัน

“เราน่ะเลิก แต่เขาน่ะอยากเลิกกับเราด้วยใหม่แล้ว”

นั่นแหละที่หนูเล็กสงสัย ตอนนี้สถานะของตนไม่รู้ว่าจะอยู่ตำแหน่ง
ไหน แต่ก็เอ่ยอุบิบบอกไป

“คงเข้าใจว่าเลิกกันมั้งจ๊ะ ก็เราไม่ได้จดทะเบียนสมรสอะไรที่มัน

เป็นผลผูกพันทางกฎหมาย แค่ผูกข้อไม้ข้อมือนั่นเอง”

“บางทีทะเลเบียนสมรสก็ไม่ได้การันตีนะลูก ว่าคนเราจะอยู่ด้วยกันยืดยาว”

“แต่บางทีการไม่ได้จดทะเบียนสมรส ก็ไม่ได้การันตีว่าจะอยู่ด้วยกันยืดยาวเหมือนกัน” เถียงคำไม่ตกปาก จนถูกป้าพร้อมส่งสายตาดูๆ ถึงยอมเก็บปากเก็บคำ

“สรุปที่เราไปคุยกับคุณยักษ์ที่ไรววันนี้คือไม่ได้อะไรเลย นอกจากถูกคุณยักษ์สั่งให้ไปทำงานที่ไรว และย้ายเข้าไปอยู่ด้วยว่าไงนี่สิ”

รจเลขพัยภักษ์รับ เรื่องการต่อรองดูท่าจะต้องไปเรียนรู้จากยักษ์มากกว่านี้ ถึงวันนี้จะไม่ได้พูดอะไรเป็นกิจจะลักษณะ แต่ต่อไปก็คงมีเวลามากพอและเจอยักษ์มากขึ้น ต้องได้พูดเรื่องปลดปล่อยพันธะให้เขาแน่

ยังไม่ตีสามตีคนทีนอนตึกเพราะเสียงร้องเพลงโหวกเหวก

กัมปนาทของเพื่อนบ้านก็รับร้อนลุกขึ้นอาบน้ำอาบท่า พอออกจากห้องน้ำได้ก็คิดว่าเสียงยืดยาวใหญ่กับทางเกงขาสั้นเนื่อนี้มาสวมใส่อย่างไม่พิถีพิถัน ก่อนกระวีกระวาดลงจากชั้นบน เกรงว่าจะไม่ทันป้าพร้อมที่ต้องออกไปจ่ายตลาดแต่มีด เพื่อซื้ออาหารสดมาทำกับข้าวภายในช่วงเช้า

ทว่าเจ้าของร่างอรชรยังก้าวเท้าไม่พ้นจากบันไดลงเหยียบพื้นด้านล่างดีเลย์ด้วยซ้ำ ก็เป็นอันชะงักกึก ยิ่งเห็นดวงตาแดงก่ำอย่างคนอดนอนของอีกฝ่ายมองไล่ตั้งแต่ปลายเท้ามายังชายเสื้อที่ยาวลงมาปิดทับทางเกงขาสั้น ก็รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ขึ้นมา รวากับถูกตำหนิอยู่หลายๆ

ป้าพร้อมที่มารับหน้าแขกไม่ได้รับเชิญหันมาเห็นหลานสาวเข้าพอดี เลยรีบบอกจุดประสงค์ของอีกฝ่ายทันที

“มาพอดีเลยหนูเล็ก คุณยักษ์เขามารับเนาะลูก”

“มารับ” ทวนคำพูดป่าพร้อมอีกครั้ง แล้วเหลือบมองนาฬิกาบนผนังว่าตนเองตาไม่ฝ้าต “แต่นี้มันเพิ่งจะตีสามเองนะจ๊ะ”

“ก็บอกว่าคุณนี่จะมารับ โชคดีเท่าไรแล้วไม่มาเคาะประตูตั้งแต่ตีหนึ่ง”

เธอต้องขอบคุณในความใจดีนั้นด้วยไหม หญิงสาวประชิดอีกฝ่ายในใจ อยากกรั้นยืนนิ่งทำทนายคนที่เข้ามานั่งหน้าขมึงทิ้งในบ้านดูจากสภาพเสื้อผ้าเหมือนไม่ผ่านการอาบน้ำอาบท่ามาก่อน แถมกลิ่นเหล้ายังโชยคลุ้ง

“พอดีฉันมีนัดแถวนี้ เลยตั้งใจแวะรับด้วยเลย”

“กระเป๋าข้าวของเก็บหมดแล้วไซ้ไหมหนูเล็ก ไปยกลงมาให้ไป ปล่อยให้ผู้ใหญ่รอนาน”

ป่าพร้อมเห็นท่าหลานสาวไม่สู้ดี เกรงยัยกระจริตแผลงฤทธิ์ใส่คนมารับแต่เข้ามิดเลยรีบอกรอกปากไล่ หารู้ไม่ว่าตนก็จะถูกคนที่เรียกว่า ‘ผู้ใหญ่’ ไล่เหมือนกัน

“เดี๋ยวผมไปยกเอง ป่าพร้อมรีบไม่ใช่หรือครับ ไปจ่ายตลาดได้เลย ผมจะสั่งให้เด็กมันเฝ้าหน้าร้านรอระหว่างป่าไปซื้อของ”

“เอ่อ...เอานั่นหรือคะคุณยักษ์” แทนคำตอบมีเพียงใบหน้านิ่งขริม ทั้งดวงตาดูตอบมา ป่าพร้อมเลยจนหนทาง “งั้นป่าไปเลยนะว่างๆ เราก็กลับมาเยี่ยมป่าบ้างนะหนูเล็ก”

“สู้ะ” รจเลขขานรับทั้งที่ทำทว่าน้ำตาจะร่วง ยกมือขึ้นไหว้ลาป่าตรงนั้น

คนเป็นป่าไม่ยอมออกไปโดยทิ้งหลานสาวไว้ล้าพังกับยักษ์ แต่จากสายตาคคนเมามาที่นั่งดีมีเหล่าเฝ้าหลานสาวของเธออยู่ค่อนข้างบอกรว่าอย่ามา ‘ยุ่ง’ ก็เลยจำต้องปลีกตัวออกมา ทั้งสองสามีภรรยาเอาไว้ตามล้าพัง

“ไหนกระเป๋า”

ทันทีที่ป่าพร้อมออกจากบ้านพ่อหมียักษ์อารมณ์ขุ่นก็ยึดกาย
หนาขึ้นเต็มความสูงจนแทบคับบ้าน รจเลขเลยไม่มีทางเลี้ยวเดินนำ
เขาขึ้นห้องที่เพิ่งลงมา กระเป๋าสามใบถูกวางเอาไว้ใกล้ประตูพอดี

“เปิดกระเป๋าออก!”

“คะ?”

คำสั่งที่อยู่ๆ เขาก็โผล่ออกมา เป็นใคร ใครก็ง ยังไม่ทันที่
รจเลขจะทันได้ทำอะไร ผู้บุกรุกก็คว้ากระเป๋าใบโตที่สุดไปวางบนเตียง
เปิดและรื้อเสื้อผ้าที่เธอพับอย่างประณีตออก ก่อนจะมีชิ้นส่วนโคร้าย
ห้าหกตัวไม่ได้รับอนุญาตให้ไปต่อ มันถูกโยนออกมา ก่อนกระเป๋าใบ
ที่สองและสามจะถูกสแกนไม่ต่างกัน

“คุณยักษ์! ทำบ้าอะไรของคุณ”

คนถูกดูไม่ได้สนใจท่าทีโวยวายราวแมลงชุนั้น เขายัดเสื้อผ้าที่รื้อ
กระจัดกระจายในที่แรกเข้าไปในกระเป๋า แล้วกระแทกปิด บังคับให้
เสื้อผ้าอยู่ในกระเป๋าให้ได้ด้วยสภาพแฉอด

“เอากางเกงแบบนี้ออกไป อย่าให้เห็นว่าใส่อีก คราวหลังฉันจะ
ไม่ทนนั่งมอง”

คนฟังขมวดคิ้วยุ่ง สงสัยว่าเขาจะมองกางเกงขาสั้นของตนทำไม
กัน ได้แต่ก้มมองสำรวจไปรอบๆ ตัว ก็เห็นว่าตนเองไม่ผิดแยกไปจาก
คนอื่น ดูปกติดีทุกอย่าง

“ฉันจะถอดกางเกงสั้นๆ นี่ทิ้ง แล้วฟาดให้กันลายเลย ไป! ไป
เปลี่ยนเป็นกางเกงตัวอื่น ฉันจะเอาข้าวของลงไปรอข้างล่าง”

รจเลขอยากจะทำกรีดร้องไล่หลังพ่อหมียักษ์หน้าบึ้ง แต่ที่ทำได้คือ
อ้าปากค้าง

นี่ไงละ คนดี คนไม่มีประวัติทำร้ายผู้หญิงของป่าพร้อม เขาเพิ่ง
บอกเธอแหม้บๆ ว่าจะฟาดกันเธอ

“แล้วจะมามีปัญหาอะไรกับกางเกงใส่เล่นใส่นอนของคนอื่น

เขา”

เสียดายที่ไม่ได้เอากางเกงที่ไม่ผ่านการพิจารณาไปทีไรด้วย แต่ก็ไม่กล้าหยิบติดมือ เพราะยังงั้ใจเลขก็ห่วงสวัสดิภาพของกันเธออยู่ ไม่เอากันไปต่อกรกับฝ่ามือเขาอย่างแน่นอน

3

เขาเป็นถึงแฟน

**“พี่พริกคะ ถ้าให้หนูเล็กดูเอกสารอีก หนูเล็กต้องอ้วกแน่ๆ
ทำไมหนูเล็กคนเดียวถึงต้องทำงานหลายตำแหน่งเหลือเกินล่ะคะ”**

พี่พริกคนที่ถูกเสียงหวานๆ ไม่แพ้ดวงหน้าทั้งออกและอ่อนยิ้ม
ไม่ได้เต็มปากนัก ก็ยกซ์พารจเลขมาแนะนำว่าเป็นพนักงานใหม่ ให้สอน
งานให้ เอาทุกขั้นตอน ยกซ์เน้นกับพริกว่าต้องรู้งานจริง ทำได้ ทำเป็น
ตั้งแต่กระบวนการในไรส์บประรด ซึ่งทุกเข้าจเลขต้องนั่งรถออกไปกับ
คนงาน ทำตั้งแต่เพาะหน่อสับประรด คัดแยกหน่อสับประรด ปลูกต้น
ใส่ปุ๋ย รดน้ำ จะเหลือก็แต่เก็บผล

พอสายๆ แดดแรงหน่อยก็จะถูกส่งตัวมาที่โรงงาน แรกๆ ก็วน
อยู่ที่โรงงานสับประรดกวน ก่อนจะไปเป็นสับประรดกระป๋อง น้ำสับประรด
แต่ยังไม่ได้ไปในส่วนของไวน์ พอช่วงบ่ายจะถูกส่งเข้ามาอยู่ในออฟฟิศ
ทำงานเอกสาร คิดเงินเดือน ติดตามพริกออกไปพบคู่ค้าและชาวไร
บ้างบางครั้ง

สองสัปดาห์ที่รจเลขมาทำงาน เธอเรียนรู้งานมากกว่าพนักงาน
คนอื่นๆ ที่ทำกันมาเป็นแรมปี พริกเองก็แปลกใจพนักงานคนพิเศษของ
เจ้านาย ซึ่งไม่ได้แนะนำว่ารจเลขเป็นอะไรด้วย แกรมอยู่เรือนใหญ่กับ
เจ้านาย แต่คนรับใช้ที่นั่นก็บอกว่าแยกห้องกันนอน และสองสัปดาห์

นี่ นายยักษ์กินนอนที่เรือนคนงานท้ายไร่โน่น

“ช่วงปลายเดือนก็อุ่นแบบนี้แหละหนูเล็ก”

“แล้วนี่เดี๋ยวคุณยักษ์จะเข้ามาเซ็นบัญชีรายรับรายจ่ายของเดือนนี้ด้วย หนูเล็กยังทำไม่เสร็จเลยนะคะพี่พริก” รจเลขบ่นอุบ ตาก็จ้องยังคอมพิวเตอร์ที่มีตารางสรุปรงานทั้งหมดของไร่ ทั้งตัวเลขได้เรียงตามแต่ช่อง มองทีก็ตาล้าอยู่เหมือนกัน

“อู๊ย! ไม่เข้าแล้วมั้งหนูเล็ก เห็นไอ้พี่หมอกบอกว่าคุณมีนามาหาตั้งแต่เที่ยงเนอะ” คนเมาท์มอยลดเสียงลงเป็นกระซิบกระซาบ เพิ่มความอยากรู้ให้คนฟังเข้าไปอีก “ไอ้พี่หมอกว่าคุณกันอยู่ข้างในออฟฟิศ ส่วนตัวของคุณยักษ์ตั้งแต่บ่ายจนป่านนี้ยังไม่ออกมาเลย! คุณอะไรนานสองนานนะว่าไหม”

ออฟฟิศส่วนตัวของยักษ์นั้นแยกต่างหากและตั้งอยู่ถัดไปจากออฟฟิศพนักงานหลายช่วง เพียงมองไปที่นั่น หัวใจของรจเลขก็เจ็บแปลบ ทำไมเธอจะไม่รู้จักมีนา เธอคนนั้นคือคนที่มีแผนการว่าจะแต่งงานกับยักษ์ตั้งแต่เมื่อสี่ปีก่อน ก่อนที่เธอจะมาแทนที่ตำแหน่งนั้น

“คุณมีนาหรือ” เปรยกับตนเอง

“อ้อ! พี่ก็เข้ามาไม่ทันหรอก แต่มีคนบอกว่าเป็นแฟนนายยักษ์”

คนเล่าไม่ทันสังเกตว่ามีอริยวเล็กที่กำลังศิ่ย์ลงบนเบ้นพิมพ์ชะงักไปนานทีเดียว ข้างในอกสาวโหวงโหวงกับคำว่า ‘แฟน’ จนนำตกใจ

“คุณยักษ์เขา...แต่งงานแล้วนี่คะ” ประโยคท้ายเบาจนแทบดังอยู่แคในลำคอ แต่เพราะในห้องฝ่ายบัญชีมีกันอยู่แค่สองคน พริกเลยได้ยินชัด

“ก็มีคนลือแบบนั้นอยู่นะ แต่ไม่เคยมีใครเห็นเมียนายสักคน แถมนายก็ไม่เคยพูดถึง สาวๆ ที่ไร่ยักษ์รู้แค่นายยักษ์โสด แถมสาวๆ ที่ทำงานที่ว่าการอำเภอก็มายืนยันชัดว่านายยักษ์ไม่มีพันธะ

แน่นอน ยังไม่เคยจดทะเบียนสมรสกับใคร พี่เห็นก็มีแต่คุณมีนนี่แหละ ที่ควงกันไปไหนมาไหน”

รจเลขไม่ได้อินถ้อยคำต่อนั้นอีกเลย รับรู้เพียงว่าร่างอรรถรชาหนีไปตั้งแต่หัวจดปลายเท้า เป็นนานกว่าจะก้มหน้าก้มตาทำงานอย่างไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไร มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่พริกมาสะกิดที่หัวไหล่ นั้นแหละ

“หนูเล็กๆ เสรีใจใหม่จะบ้าชู้”

“ยังเลยคะพี่พริก เหลืออีกนิดหน่อย เตี่ยวหนูเล็กต้องไปที่ศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์อีก วันนี้มีทัวร์ลงต้องไปดูงานที่นั่น”

คนที่หลงลืมเวลาพูดแล้วทำหน้างุนงงเมื่อพริกหัวเราะคำพูดตลกอีกฝ่ายเห็นก็รีบตบไหล่บางแล้วจัดการเซฟโฟล์งาน และปิดคอมพิวเตอร์ให้เสร็จสรรพ

“พี่ว่าไปดูงานไม่ทันแล้วจะ นี่สี่โมงเย็นแล้ว ได้เวลาเลิกงาน ส่วนบัญชีเนี่ยคิดว่าวันนี้คุณยักษ์คงไม่เข้าหรอก เราเหลือเวลาทำอีกช่วงวันอาทิตย์ เข้าวันจันทร์ค่อยให้คุณยักษ์เซ็นก็ได้ ป๊ะ! เลิกงานๆ อย่างยันให้มันมากนัก พวกเราไม่รวย เจ้านายเขารวย กลับบ้านไปพักผ่อนกันดีกว่า”

“ดีเหมือนกัน!” น้ำเสียงราวกับประชดใคร ก่อนจะคว้ากระเป๋าผ้าสะพายไหล่ “หนูเล็กว่าจะไปเยี่ยมป้าในเมืองเสียหน่อย แล้วจะเลยไปซื้อของใช้ด้วย ลາเลยนะคะพี่พริก”

เพราะพริกต้องรอแฟนมารับที่หน้าออฟฟิศ รจเลขเลยปลีกตัวเดินออกไปที่ด้านหน้า ซึ่งจะมีรถโรงงานคอยรับส่งพนักงานกลับที่พัก และมีสองแถวสำหรับคนที่เข้าไปในตัวเมือง เธอเลยยืนคอยเสียบๆ ปะปนกับคนงานคนอื่น แต่ก็มักจะมีรถยนต์ของพนักงานชายในส่วนของโรงงานหลายคันคอยแวะเวียนมาถามคะยั้นคะยอขอไปส่ง รจเลขก็ปฏิเสธไปบ้าง บางคนก็ไม่ตื้อ แต่บางคนก็ตื้อไม่เลิกอย่างรายนี้

“ให้โอกาสพี่สักครั้งเถอะครับ เบาะรถที่นั่งมามากเลยนะครับ”

“หนูเลิกไปเลยสิ จะมัวมานั่งสองแถวกับพวกเราทำไม”

คนงานที่คอยรถสองแถวด้วยกันเปรยขึ้น เพราะสองสัปดาห์นี้
เจอหน้าค่าตารถเลขบ่อย และรู้จากพริกว่าเป็นคนงานใหม่

“ใช่ๆ ไปเลย นั่งสบายแอร์ก็เย็น”

คนงานอีกคนก็ช่วยลุ้นจนพอหนุ่มขับรถเก่งซึกยิ้มกว้างมีลุ้น
ก่อนจะส่งเสียงอื้อนอีกหน เพราะใครๆ ก็ช่วยกันยกใหญ่ เขาเองก็
หล่อเหลาใช่ย่อยในโรงงานนี้ แล้วพนักงานใหม่คนนี้ก็สวยหวานน่ารัก
น่าถนอม ถูกใจเขามาแต่แรกพบ

“น่า...นะ หนูเลิกมานั่งเจมารถให้พี่สักทีเถอะ”

“มึงอยากได้รอยเลือดไปเจมใหม่ แหกตาดูหน่อยสิวะ รถติดจน
จะวนไปทั่วไร่กูแล้ว คนงานเขาจะกลับบ้าน ถ้ามึงอยากจิบก็ไปจิบ
คนอื่น!”

ยังไม่ทันที่รถเลขจะได้ปฏิเสธหรือตอบรับ เสียงตะคอกเกรี้ยว
กราดอย่างคนอารมณ์ขุ่นจัดก็ดังแทรกขึ้น ตามด้วยฝ่ามือหนาดบปลัก
ลงบนหลังคารรถที่จอดแช่ไม่ยอมขยับ อีกฝ่ายพอเห็นชัดว่าเป็นใครที่
เข้ามาเตือนอย่างใกล้ชิดด้วยศัพท์สมัยพ่อขุนก็รีบปิดกระจก เลื่อนรถ
ออกไปโดยไว

“มาทำอะไรที่นี่!”

คนช่วยคนต่อมาที่ถูกตวาดไล่เกร็งไปทั้งตัว คนงานที่ยืนรอขึ้น
รถร่วมกับรถเลขต่างพากันเมียงมองให้ความสนใจตอนเห็นนายยักษ์
ทำหน้ายักษ์ใส่สว่น้อยตัวเล็กหน้าหวาน และเริ่มกระซิบกระซาบกัน
เบาๆ พร้อมขยับแหวกทางให้เจ้านายเดินฝ่าไปคว่าคนตัวเล็ก ก่อนจะ
เดินตรงไปที่รถกระบะทรงสูง ที่ก่อนหน้านั้นแล่นมาเร็วยิ่งกัปปายุนุแคม
แถมเหยียบเบรกดังลั่น ลงมาจะไ้หนุ่มมิศวะที่กำลังหยอดมุกจิบสาว
ใส่พนักงานคนใหม่ที่เขาสื่อกันว่าสวยมาก

“หนูเล็กमारอดสองแถวคะ จะเข้าเมืองไปหาป้าพร้อม” บิดมือที่ถูกกลากออกมาๆ ด้วยเกรงสายตาคอนอื่นที่เมียงมองอยู่ เพราะเธอพอใจในสถานภาพตอนนี้ที่คนไม่รู้ว่าเป็นอะไรกับยักษ์มากกว่า

“ก็บอกว่าจะเข้าออฟฟิศ แล้วทำไมไม่มา!”

“ก็มันถึงเวลาเลิกงานแล้วนี่คะ”

ได้รับคำตอบแล้วคนที่หัวหมุนทั้งวันเพราะเรื่องคอขาดบาดตายก็ปล่อยข้อมือเล็กๆ ออก พลิกดูเวลาที่ข้อมือ เห็นว่าถึงเวลาเลิกงานจริงอย่างที่คนตัวเล็กกว่า

“สายนิดสายหน่อยก็หัดรอ ฉันรอเธอมาสี่ปียังรอได้”

คำพูดที่อูๆ ไร้ความหวานและอ่อนโยนใดๆ ทว่าทำให้ดวงหน้าสวยซึ่งแดงช้ำขึ้นทันตา ก่อนจะลอบมองยักษ์อย่างกล้าๆ กลัวๆ ถึงเห็นว่าวันนี้เขารวบผมฟูๆ เอาไว้ ใบหน้าหล่อคมเข้มเข้ามากระแทกสองตา ช้ำข้างหูก็มีห่วงใหญ่เบ้อเริ่มแถมหนาอีกสวมอยู่ ดูเข้มและเถื่อนเข้าไปอีกเท่าตัว

“คราวหลังจะไปไหนมาไหนให้บอกรถที่บ้าน หรือไม่ก็บอกไอ้หมอกไปส่ง ห้ามมาขึ้นรถสองแถวที่นี่ ไป! ขึ้นรถ ฉันจะไปส่งเอง” รวรวัดด้วยการดันร่างเล็กไปที่รถ ฝ่ายรถเลขชี้เกี้ยวจะเถียงด้วย หรือพูดง่ายๆ ว่าแทบจะไม่เคยเถียงเคยขัดพอมียักษ์ตัวโต ก็ยอมตามเขา

ทว่าอาการหน้าแดงช้ำนเพราะคำพูดของยักษ์พลันมลายหายไปจนสิ้น เมื่อขึ้นไปนั่งยังเบาะหลัง เห็นแขกสาวที่อยู่ออฟฟิศส่วนตัวของยักษ์มาตั้งแต่เที่ยงจนเย็นย่ำนั่งอยู่ก่อน พร้อมสายตาแข็งกระด้างจ้องมองมาที่เธอเขม็ง รจเลขเลยยกมือไหว้ไปตามมารยาท

“กลับมานานแล้วหรือ” เสียงแข็งๆ ไม่เป็นมิตรเอ่ยทักมาก่อน

“เพิ่งกลับมาได้สองอาทิตย์คะ”

และเพียงเท่านั้นรถเลขก็ไม่เปิดปากพูดอะไรอีก จะมีก็แต่ยักษ์และมินาที่พูดคุยสนทนสนมกัน เห็นหลายครั้งที่ยักษ์คอยแตะฝ่ามือของ

มีนา จากนั้นรถเลขก็ไม่หันไปมองตรงนั้นอีกเลย เธอสะกดให้ตัวเอง มองที่นอกรถแทน นานหนจะยกโทรศัพท์ขึ้นมาตอบแชตเพื่อนบ้าง

“ผมย้ำกับไอ้เมฆาให้แล้ว ให้เพิ่มสายตรวจมาแถวบ้านของนา บ่อยๆ ตัวมันเองถ้าไม่เข้าเวร หรือออกเวรมันจะมาเฝ้าให้”

“ไม่ต้องขนาดนั้นหรอกค่ะ นาคงคิดไปเอง”

“หลักฐานทนโทแบบนี่ ยังจะมาพูดอีกว่าคิดไปเอง ระวังเอาไว้ ดึกว่า มันไม่ใช่เพิ่งเกิดครั้งแรก”

แม้เตือนตัวเองว่าอย่าหันไปมองแต่น้ำเสียงห่วงใยอย่างที่เธอไม่เคยได้ยินยักษ์พูดมาก่อน ทำให้คนหน้าหวานลอบมองความเอาใจใส่ของทั้งคู่เงิบๆ พลันคำพูดของพริกก็แว่วในหู ‘แฟนของนายยักษ์’ คนที่เขาเปิดเผยต่อทุกคน ไม่ใช่เมียที่ไม่มีใครรู้ว่าเขามีเช่นเธอ

“นาระวังจนจะเป็นบ้าแล้วราพณ์ แต่จับมือใครดมไม่ได้ นา สงสัยแค่คนเดียว คนเดียวเท่านั้น”

“ไม่ใช่แน่!” ยักษ์สวนออกไปด้วยน้ำเสียงมั่นใจและหนักแน่น จนอีกฝ่ายชะงักไปชั่วครู่ ก่อนน้ำเสียงมั่นใจจะลดลงเป็นนุ่มนวลเมื่อเอ่ยประโยคต่อมา

“ผมจะจัดการเอง รับรองว่าคุณจะไม่เป็นอะไรจากบุคคลที่คุณ สงสัยแน่”

คนแสรังตอบกรู๊ปไลน์เพื่อนมือลั่นกตสติกเกอร์รูปตุ๊กตาร้องไห้ ไปรัวๆ ก่อนจะหันหน้าออกไปนอกรถ แต่มองไม่เห็นอะไรสักเท่าไร เพราะตาพร่าไปด้วยหยาดน้ำตา ก่อนจะกลั๊กลื่นน้ำตาลงอก

จะร้องทำไมหนูเล็ก ยิ้มสิ! แบบนี้ดีแล้วไม่ใช่หรือ ที่กลับมาที่นี้ ก็จะมาขอเลิกอยู่แล้ว นี่แหละเวลาเหมาะที่ควรบอกเลิกเขา

รถเลขบอกตนเอง ก้มมองแชตที่แจ้งเตือนเพราะเพื่อนยิงคำถาม มารัวๆ ว่าเธอเป็นอะไร แต่หญิงสาวไม่มีอารมณ์จะตอบเลยปิด โทรศัพท์แล้วยัดใส่กระเป๋าแทน

พอถึงบ้านมีนายักษ์ก็ลงไปส่งอีกฝ่ายถึงข้างในบ้าน ก่อนจะกลับออกมา รจเลซถึงได้ย้ายมานั่งข้างหน้าตามคำสั่งของเขาอีกนั่นแหละ

“คุณยักษ์ส่งหนูเล็กที่นี้แหละคะ หนูเล็กจะไปซื้อของให้”

หลังจากวนหาที่จอดหน้าตลาดตอนเย็น ที่มีทั้งของกินและเสื้อผ้าได้ คนที่นั่งเงียบไม่ต่างจากเธอก็หันมามองพร้อมหยิบกระเป๋าสตางค์จากคอนโซลหน้ารถ ธนบัตรปึกหนึ่งกะด้วยสายตาคราวๆ รวบรวมเงินกว่าถูกยื่นให้

“อะ! ฉันไม่ชอบตลาด จะซื้ออะไรก็รีบซื้อ จะรอที่รถนี่”

“หนูเล็กมีอยู่ค่ะ” ปฏิเสธเงินจำนวนนั้นทั้งไม่มองมันอีกด้วยซ้ำ “คุณยักษ์ส่งหนูเล็กแค่นี้ก็ได้ หนูเล็กจะต่อรถไปบ้านป่าพร้อมเอง แล้วจะค้างที่นั่นเลย”

ว่าแล้วก็รวบรัดตัดบทยกมือไหว้เขา ลงจากรถไปโดยไม่ยอมมองอีกฝ่ายด้วยซ้ำ มารู้ตัวอีกทีว่าพ่อหมียักษ์เดินตามหลังมาตอนที่หยิบกางเกงขาสั้นในร้านขายเสื้อผ้าชั้นดูนั่นแหละ

“ลองซื้อคูสิ ฉันก็อยากจะหวดกันเธออยู่เหมือนกัน”

ไม่พูดเปล่ามือหนาที่กรำงานในไร่มาหลายปียังวางหมับลงที่ก้นงอนๆ งอนไม่แพ้ดวงหน้าหวานซึ่งนั่น

“กรี๊ด!”

คนถูกกลวงลามหวีดเสียงดัง แทบกระโจนห่างจากเขาทีเดียว ก่อนจะเห็นพ่อหมียิ้มยากยื่นฉีกยิ้มกว้างอย่างไม่สะทกสะท้าน

ไฉ่เรื่องหน้าหนา หน้าทน หน้าไม่มียางอาย ละไม่มีใครเกินนายยักษ์แห่งไร่ยักษ์จริงๆ

“คนโรคจิต!”

“ไหนครับๆ ผมเป็นสาววัดรออยู่ที่นี่ มีอะไรบอกผมได้”

พลเมืองดีที่แต่งชุดเครื่องแบบตำรวจครึ่งท่อน เสื้อตำรวจสีขาว กางเกงสี kaki เห็นเหตุการณ์มาลึกลับแล้ว จึงรีบเข้ามาเสนอหน้าพร้อม

เจรจาเสนอข้อหาให้ ‘ไอ้โรคจิต’ ทันที่

ไม่คิดว่าเพื่อนสนิทอย่างไอ้บ้ายักษ์ มันจะมาเดินกร่างตามหลังสาวต้อยๆ แบบนี้ ถึงต้องเดินตามมาแอบดูแล้วก็เห็นกับตาว่ามันจับก้นสาวแถมยังมีหน้ายิ้มระรื่นอีก

เขาเลยต้องมาแสดงตัวเสื้อกแบบเต็มรูปแบบ

“ไอ้เมฆ!”

“เฮอ! กูเอง เมื่อกี้กูเห็นนะ”

“เห็นอะไร” คนผิวดูท่าไม่รู้จักผู้สาวอะไร

“เห็นว่ามือมันอยู่นิ่งๆ ไม่ขยับอะไร จะแจ้งความใหม่ละครับน้องสาว ผมจะเอามันเข้าคุกให้หิวโธไปเลย”

ท่าที่เอาจริงเอาจังของเมฆทำเอารจเลขหน้าซีดเผือดลงอย่างตกใจ รีบเข้ามายืนขวางระหว่างเขากับยักษ์ ไอ้อาการปกป้องแบบนั้นทำเอาคนถูกปกป้องวางหน้าไม่ถูก หัวใจหนุ่มแกร่งมันมีปฏิกิริยากับท่าที่แบบนั้นอย่างรุนแรง เต็มว่าจนยักษ์เองยังต้องยกมือขึ้นตบปรามที่อกเบาๆ

เกิดมายักษ์เคยแต่ปกป้องคนอื่น นี่คงเป็นครั้งแรกที่มีคนมากางปีกปกป้อง แถมคนกางปีกปกป้องก็ตัวกระจิวเดียวด้วยซ้ำ

“มะ...ไม่ต้องหรอกค่ะ เทานี้คุณยักษ์ก็หิวโธ! โธอยู่แล้ว ถ้าโธกว่านี้ไม่รู้จะหาหมวกที่ไหนให้ใส่”

คำตอบน่ารักนั้นทำเอาทั้งยักษ์และเมฆหัวเราะลั่นตลาด ก่อนยักษ์จะคว้าเอวบางลากคนตัวเล็กกว่ามายืนข้างกายจนหญิงสาวแทบจมไปกับร่างหนา

“นี่สารวัตรเมฆ คงพอจำได้มั้ง มันเคยไปกินเหล้ากับไอ้ทัพ ออกบ่อย ตอนนั้นยังไม่เลือนยศ หัวจะเกรียนๆ กว่านี้ ตอนนี้หัวมันจะล้านๆ พุงมันก็จะพลุ้ๆ หน่อย”

“ไอ้ท่า! กูยังไม่พุงไว้ย อย่ามาสร้างภาพลักษณ์ไม่ดีแบบนี้”

ว่าแล้วสารวัตรเมฆก็จัดผม ดึงเสื้อให้เข้าที่ ก่อนหันมาหารจเลข “ผม
หวัวยังไม่ล้าน และยังไม่มีการมีพวงพระศิวะ แถมโสด”

“มึงนะโสด แต่เขาไม่โสด”

เสียงได้ตอบปะทะคารมของเพื่อนที่ไม่เข้ามาในหัวจรเลขเลย
เมื่อเจ้าตัวกำลังคืบเข้าไปในความทรงจำอยู่ยาวนาน กว่าที่จะจำได้ว่าตำรวจ
ตรงหน้าเคยไปที่บ้านของกองทัพเจ้านายคนเก่าจริงๆ

จะว่าไปตอนนั้นเธอจำใครไม่ค่อยได้มากนัก นอกจากยักษ์ พอ
เห็นอีกฝ่ายจ้องมองอย่างสงสัยก็ยกมือขึ้นไหว แล้วดันร่างของยักษ์
ออกห่าง ก็สัมผัสสันทสนมของเขามันทำให้เธอร้อนๆ หนาวๆ ใจก็เต้น
แรงอย่างประหลาด ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาเพิ่งจะทำอกเธอแหลยกับมา
หมาดๆ

“นี่เมียกู!”

เสียงประกาศคล้ายอาการสงสัยของอีกฝ่ายได้ทันทีและไทยมุง
ก็เริ่มแยกย้ายเมื่อไม่มีมวนอกสังเวียนให้ชมกัน

“อ้าว! นี่น้อง...น้องไอ้ท้าว?” เมฆแทบติดอ่าง เมื่อรู้ว่าอีกฝ่าย
เป็นใคร เพราะยิ่งจรเลขโตขึ้น เค้าความสุขก็ยิ่งทิ้งห่างอดีตมาไกลโข
ทีเดียว

เมื่อเห็นเมฆมองจรเลขหน้าเข้า ยักษ์เลยพยักหน้าให้ไปเลือก
เสื้อผ้า ส่วนเขาก็เดินคุยกับเมฆไปด้วย

จรเลขที่อยากมาขอปึงแบบสาวๆ เดินเลือกชุดชั้นใน ทางเกง
ขาสั้น เครื่องสำอาง ก็เป็นอันต้องพับเก็บไป ก็เล่นมีองครักษ์มาขึ้นคุม
แบบนี้ จึงจำต้องหันไปเลือกของใช้จำเป็นพวกกางเกงใส่เล่นอยู่บ้าน
แทน แต่ต้องคอยระวังเลือกเอาตัวที่ไม่สั้นและไม่ยาวจนน่าอึดอัด
คนละครั้งทางกับความต้องการของยักษ์ และหาเสื้อแขนยาวกันแดด
เวลาที่ต้องออกไปดูงานกลางแจ้ง แต่ไม่ได้หมวก เพราะหาเท่าไรก็ไม่มี
ไปไหนถูกใจ พอซื้อเสร็จจะหาเงินออกมาจ่ายยักษ์ก็ชิงจ่ายให้ แม้เขา

จะคุยหน้าตาเครียดกับเมฆ แต่ก็ทำหน้าที่จ่ายเงินและหิ้วข้าวของให้
อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

เมื่อเดินเข้าร้านนั้นออกร้านนี้จนครบสี่ชอยในโซนขายข้าวของ
เครื่องใช้ จะเหลือก็แต่โซนขายอาหารเย็นอีกสามชอย รจเลขก็หมด
อะไรที่จะดูและอยากซื้อ

คนที่ลอบมองดวงหน้าสวยอยู่เนืองๆ จึงเปิดปากถาม

“เอาอะไรอีกไหม”

“เอาค่ะ! แต่หนูเล็กจะมาซื้อคราวหน้า”

“จ้ะกลับ!”

รุ่นหลังคนตัวเล็กให้เดินนำไปที่รถ ส่วนตัวเองเดินคุมเชิงด้าน
หลังไปกับเมฆอีกทีหนึ่ง

“คราวนี้ก็จับตัวไม่ได้อีกไซ้ไหมไอ้ราพณ์”

“ไม่! แล้วมันก็ฉลาดด้วยนะ ทุกที่ที่มีมันลงมือจะไม่มีกล้อง
วงจรปิด ถ้ามีก็เสียกเสียวันนั้นพอดี แล้วนี่จะไปไหนต่อวะ”

“ก็ตั้งใจจะกลับบ้านไปนอน พอดีเห็นมึงนี่แหละเลยต้องแวะทัก
สักหน่อย”

“ดีเลย จ้ะเจอกันที่บ้านนา”

‘บ้านนา’ ไม่ต้องอธิบายมากมายอะไรจเลขก็พอจะเข้าใจดีว่า
หมายถึงบ้านของมินา แผ่นหลังบางเกร็งขึ้นมาแวบหนึ่ง ก่อนจะฝืนว่า
ไม่เป็นไรตอนที่เมฆทักทายและรำลាក់หน้าตาดูแล ส่วนยักษ์แวะมา
ส่งเธอที่บ้านป่าพร้อม

ข้าวของที่ยักษ์ซื้อให้ หรือจะเรียกว่าควบคุมการซื้อ มันดูไม่มีค่า
ไม่มีราคาเลย เมื่อรู้ว่าเขากำลังจะไปหาคนรักเก่าที่บ้าน และถ้ามีเหล่า
ด้วยเธอก็กลัวว่ายักษ์จะพลาดท่าเหมือนอย่างคราวของเธอ

“อะ! คราวนี้ต้องรับ รู้ว่ามีเงินใช้ รู้ว่าโต รู้ว่าทำงาน แต่ฉันอยาก
ให้ เคยให้จุนจีน เมื่อก่อนให้ในนามของคนอื่น ตอนนีให้ในนามของ

สามี”

คราวนี้ฉบับตริปกเดิมถูกส่งมาให้อีกก่อนที่หญิงสาวจะทันยกมือไหว้ลาเขาด้วยซ้ำ คนหน้ามุ่มมองเงินและมองหน้า ‘สามี’ อยู่ครู่หนึ่งก็รับเงินจำนวนนั้นไว้เพื่อตัดปัญหา เพราะไม่อยากอยู่ในรถกับเขานานอีกฝ่ายพอเห็นหน้าอหิงกของสาวน้อยคนสวยก็อดอธิบายไม่ได้

“มีนาเขามีปัญหานิดหน่อย ฉันจะพาไอ้เมฆมันไปสอบปากคำอีกที เขาเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว อยู่บ้านคนเดียว พ่อแม่ก็เสียหมด” ทำราวกับรายงานความบริสุทธิ์ใจ

“ไม่ต้องอธิบายหรอกค่ะ หนูเลิกเข้าใจดี”

คนเข้าใจเอ่ยแต่ไม่ยอมมองหน้าเขา ยกมือไหว้ลวกๆ หนึ่งที่เลยถูกมือแกร่งคว้าเอาไว้เสียก่อน ไม่คว่ำเปล่า ออกแรงลากร่างเล็กเข้าไปจนแทบเกยตัก ดวงตาหม่นๆ เลยเบิกกว้าง ตกใจกับความใกล้ชิด สองมือยกขึ้นดันแฉกอุ้งเอาไว้แทบจะทันที

“เข้าใจว่า?”

“ว่า...ว่าคุณยักษ์จะไปหาคุณมีนาอะสิคะ”

เธอไม่ใช่คนที่เข้าใจอะไรยากนักหรอก ในเมื่อเขาเคยรักกันไม่ใช่สิ! ตอนนี้อาจจะยังรักอยู่ จะไปมาหาสู่ ห่วงใยกันก็ไม่แปลก จะแปลกก็เธอนี้แหละ ที่มานึกหึง นึกหวง น้อยใจจนไม่อยากให้เขาไปหา มีนาทำไม ทั้งที่บอกเลิกกับเขาไปแล้วแท้ๆ

ความคิดยังไม่ตกผลึกดีด้วยซ้ำ ดวงตาคู่หวานก็ต้องเบิกโตขึ้นอีกรอบ ทว่าไม่ใช่เพราะความใกล้ชิดแบบธรรมดา แต่เพราะริมฝีปากกระด้างพอๆ กับส่วนอื่นของยักษ์แนบลงมาอย่างอ่อนโยน อ่อนนุ่มค่อยๆ บดเคี้ยวไปตามเรียวปากน้อยอย่างหวงแหน

สัมผัสแรกหญิงสาวไม่ทันได้ตั้งรับการรุกรานใดเลยได้แต่นิ่งจนเฝ้าสังเกตดูว่าเขาจะทำอะไรกับปากเธอ จนเมื่อแนวพินคมขบเม้มลากดึงเรียวปากจ๋าลง แล้วสอดปลายลิ้นร้อนจัดรุกไล่เข้ามาด้านใน สร้าง

ความซาบซ่านจนคนตัวเล็กต้องออกแรงเดินชัดขึ้นพลัน และพบว่า
กายถูกล็อกเอาไว้ทั้งเนื้อทั้งตัวด้วยอ้อมแขนแกร่งทว่าอบอุ่น รัตจนร่าง
สาวจมหายไปกับบอกร่าง ฝ่าเท้าโลมกายสาวปลุกเร้าไฟร้อนเร้าที่เพิ่ง
รู้ว่ามิให้ลุกโรจนขึ้น จนต้องอ้าปากครางเสียงกระเสื่ออย่างที่ไม่เคยทำ

เมื่อปากนุ่มเปิดช่องทางให้ ปลายลิ้นร้อนเร้าก็สอดแทรกผ่าน
ริมฝีปากเข้ามาด้านในราวกับกระหาย แต่ต้องเล่าโลมปลายลิ้นเล็ก
อย่างชำนาญ เพิ่มแรงบาดเคล้าเสียดสีหนักหน่วง จนคนที่มีท่าที่แข็งขึ้น
ไม่ประสาในบทรักเริ่มโอนอ่อน แหงนเงยดวงหน้าสวยขึ้นต้อนรับเขา
อย่างไม่เกียจจน

ยักษ์ถึงกับต้องคำรามออกมาเพราะความหวานล้ำและน่าใคร่
ของวจเลข

ให้ตายเถอะ! เขาต้องการเธอ แต่ที่นั่นมันในรถ และเขามีงานต้อง
ไปทำ เลยจำต้องถอนจูบออกอย่างเสียดาย

“เอาครึ่งหนึ่งไปก่อน ส่วนที่เหลือติดไว้ เราจะได้เข้าใจตรงกัน
สักที”

4

เราเป็นแค่เมีย

‘เข้าใจตรงกันว่าจะไร’

รจเลขถามตนเองซ้ำๆ แต่ก็นึกไม่ออกเพราะมันคอยแต่จะวกกลับไปจูบ ผู้ชายตัวโตขนาดนั้นจูบเธอได้ราวกับสูบวิญญาณ ที่สำคัญเธอไม่ได้ถูกแขนกำยำนั้นรัดจนตายคาที่อย่างที่กลัว ทุกอย่างมันเต็มไปด้วยความอบอุ่น อ่อนโยน

แต่นั่นมันเมื่อหลายชั่วโมงก่อน

ตอนนี้เขาคงไปเฝ้าแฟนเขาแล้ว คิดแล้วหัวใจของฟูก็เหี่ยวแพบลงทันที

“ใจลอยไปไหนแล้วัยกระจริด”

คนเป็นแม่ครัวหันหน้ามาถามลูกมือช่วยเด็ดชะอมซึ่งไม่ได้พร่องลงเลยสักนิดเดียว ยังคงกองอยู่เต็มถาด

“ถ้า่วงก็ไปนอนไป! เดี่ยวป่าทำตงนี้เอง”

“ไม่ได้่วงจะ หนูเล็กคิดเรื่องงาน”

“ไหวไหมล่ะ”

มือเรียวที่ไม่ยอมขยับในตอนแรกเริ่มลงมือเด็ดชะอมตรงหน้าอย่างชะมัดเขม้น ฐู้ได้ทันทีว่าพุงนี้มีไข่เจียวชะอมกับน้ำพริกปลาหูแห่ๆ ตบท้ายด้วยผัดผักอย่างแน่นนอน

“ก็พอไหวจะ งานไม่ได้หนักหนาขนาดต้องไปจับจอบหรือขั้บรดแทรกเตอร์ แต่หนูเล็กต้องทำทุกอย่างที่นั่น เหมือนยังไม่มีตำแหน่งแน่นอนให้หนูเล็ก ก็เลยทำมันตั้งแต่ไร่ โรงงาน ยันออฟฟิศ วันนี้ถึงต้องมาหาเสื้อแขนยาวไปใส่คลุมกันแดดไงจะ”

ซึ่งเอาเข้าจริงๆ รจเลขก็ยังไม่เคยตากแดดจัดๆ ลักที่ ทุกครั้งพอเห็นว่าแดดเริ่มจ้า ก็จะถูกสั่งเปลี่ยนหน้าที่ทุกทีไป

“แล้วกับคุณยักษ์ล่ะ”

ดวงหน้าหวานที่ราสีระเรื่อกลับแดงจัดขึ้นมาทันตา เพราะดันคิดถึงจูบของยักษ์ขึ้นมาอีก ต้องเสหลบสายตาคอนสูงอายุที่คอยมองมาอย่างสังเกตเห็นงกา

“ก็ดีจ้ะ” พุดไม่เต็มเสียงนัก

“ถ้าดี ก็ดีแล้ว”

สำรวจเครื่องปรุงทุกอย่างจนครบจึงหันมาช่วยหลานเด็ดผักอีกสองสามอย่างก่อนเก็บเข้าตู้แช่ใหญ่ ไม่กี่ชั่วโมงให้หลังถึงจะตื่นขึ้นมาทำกับข้าว ตอนนั้นผักก็ยังคงความสดอยู่ ปลูกก็ทอดตอนมีด เช้าหน่อยถึงจะทำน้ำพริก มีแม่ครัวตัวน้อยมากคอยช่วยผ่อนแรงอีกตั้งคน คงเสร็จทันขายแน่นอน

“คุณฤดีเขากลับไปอยู่ที่บ้านจิตรวารีกับย่าน้อยแล้วนะ นังน้อมมันมาจ่ายตลาดเลยแวะมาคุยกับป้าที่นี่ เขาว่าหอบลูกชายมาด้วย”

‘ฤดี’ ชื่อนี้ทำรจเลขหยุดมือที่สาละวนกับผัก เงยหน้าขึ้นมองป้าพร้อม ท่านมีท่าทีอึดอัดไม่ต่างจากเธอนัก

“สามีเขาเสียไปนานแล้วนี่ ทำไมเพิ่งย้ายกลับไปหาย่าน้อยล่ะจ๊ะป้า” ถามทั้งที่รู้สึกหวาดหวั่นในช่องอก

“นังน้อมมันเล่าว่า บริษัทรักษาความปลอดภัยของสามีคุณฤดีทำทางจะไปไม่รอด เลยต้องบากหน้าไปหาย่าน้อยขอให้ท่านซื้อต่อ แต่ก็อย่างว่านั่นแหละนะ ตอนนี้นัดดูแลทุกอย่างของจิตรวารีคือคุณ

กองทัพ หนูคงพอจำได้ว่าคุณกองทัพกับคุณฤดีไม่ถูกกัน คุณฤดีเขาเป็นหลานยาย ส่วนคุณกองทัพเขาเป็นหลานย่า ซ้ำยังเป็นลูกเมียหย้อยที่ฝ่ายพ่อไม่รับเสียอีก”

“แล้ว...คุณฤดีเธอสบายดีหรือเปล่าจะป้า” อุดเป็นห่วงไม่ได้ แม้แค่เพียงชื่อของฤดีก็ทำให้สถานะทุกอย่างของเธอตอนนี้อ่อนแอไปหมด

“ก็ตามอัตภาพนั่นแหละ ดีเท่าไรหรือสามีเสียเร็ว ไม่อย่างนั้นแ่กว่านี่อีก”

“ทำไมล่ะจ๊ะ”

“ป้าได้ยินเขาเล่ามาอีกที่ ไม่รู้ว่าจริงเท็จยังไงนะ เขาว่าสามีเธอชอบบดบตีทารุณเธอสารพัด ขนาดคุณกองทัพที่ว่าไม่ชอบหน้ากัน เห็นอย่างนั้นก็ไปจะกับฝ่ายสามีของคุณฤดีมาแล้วหลายหน เรื่องหลาน”

รจเลขแหบหยุดงานทุกอย่างในมือเพราะเรื่องที่รอฟังอยู่ตอนนี้เอ่ยถามไม่เต็มเสียง

“ละ...แล้ว เป็นยังไงบ้างจ๊ะ”

“จะเป็นยังไงได้ละ ทางคุณฤดีเขาก็เข้าข้างฝั่งสามี เธอคงทนเพราะไม่อยากอับอายใครถ้าเกิดต้องหย่า เพราะตอนท้องก็ท้องก่อนแต่ง เขาว่าเธอไม่ได้รักไม่ได้ชอบคนนี้หรอก แต่พลาดท้อง ถึงยอมแต่งกับคนนี้”

และสาเหตุเบื้องต้นก็คือ ฤดีพลาดจากยักษ์เพราะเธอ บางทีถ้าคืนนั้นคนที่อยู่บนเตียงของยักษ์ไม่ใช่เธอแต่เป็นฤดี ชีวิตเธออาจจะดีกว่านี้มาก

สรุปสุดท้ายเรื่องราวทั้งหมดก็วกกลับมาที่เธอ ทั้งฤดี มีนา ยักษ์ทุกคนพลาดหวังจากสิ่งที่รักที่อยากได้ เพราะเธอ!

รจเลขฐิติกว่าหลับไปไม่นานด้วยซ้ำตอนที่ประตูหน้าห้อง

ถูกเคาะเรียก หญิงสาวสะดุ้งตัวลุกจากเตียง เอื้อมมือเปิดโคมไฟเล็กข้างเตียง ก่อนจะเดินคลำทางไปเปิดประตูเพราะยังปรับสายตาไม่ได้ ปากยังหาวกว้างตอนที่เปิดประตูเห็นป่าพร้อมกับแขกยามวิกาลตัวโต หัวฟู ที่สำคัญดวงตาแดงกำยีนอยู่ต่อหน้า สิ่งแรกที่ทำคือรีบก้มมองตนเองอย่างรวดเร็วดีที่สวมกางเกงวอร์มกับเสื้อยืดสบายๆ นอน เลยโล่งใจว่าสวัสดิภาพของกันเธอยังอยู่ดี

“ห้องนี้แหละคะคุณยักษ์ ถ้าเมามากก็เข้าไปอาบน้ำอาบท่าก่อนค่อยนอนพัก”

“นอนพัก?” คนตัวเล็กทวนคำพูดป่าอย่างไม่ดี ก่อนจะตาโตเมื่อแน่ชัดแล้วว่า นอนที่ไหน พักที่ไหน “ปะ...ป่า ป่าพร้อมจะ”

เรียกคนเป็นป่าที่เดินลงบันไดไปห้องนอนตัวเองที่อยู่ชั้นสอง ทั้งหลานสาวเอาไว้กับยักษ์ตัวใหญ่หน้าดู เห็นเขาจ้องมองมาแล้วก็ผลอยกมือขึ้นปิดปาก

“ดีกแบบนี้ แถมเมาด้วย ไม่จูบแค่ปากหรอก ถ้าจะปิดก็ปิด ตรงนั้น กับตรงนั้นด้วย”

สายตาคณเมาลือกเป้าตรงทรวงอวกับท่อนล่าง ทำเอารจเลขอยากวิ่งไปเปิดประตูนอนกับป่าพร้อมเสียให้รู้แล้วรู้รอด ติดแต่ว่าคนตัวใหญ่ยืนขวางอยู่แบบนั้น แถมหันรีหันขวาง ก่อนจะจ้องเตียงนอนขนาดสี่ฟุต ที่ครึ่งหนึ่งถูกตุ๊กตายัดครองไป

“นั่นเตียงหรือชั้นวางตุ๊กตา” ไม่พูดเปล่า จัดการกระซอกผ้าห่มผืนหนาที่รองให้ตุ๊กตานอน สะบัดที่เตียงตุ๊กตาก็ลอยละลิวไปคนละทาง และดูเหมือนคนทำจะไม่สะทกสะท้าน เพราะเขาลากผ้าห่มลงมาปูกลางห้อง ก่อนทิ้งตัวลงนอน

“ฉันทเมา ขอไม่อาบน้ำแล้วกัน ง่วงฉิบหาย!”

ว่าแล้วเสียงคนบุกรุกก็เงียบลง ตามด้วยเสียงหายใจเข้าออก

ยังสามารถคุยเป็นคั่งเป็นแคว ขยับกายเหมือนจะหาผ้าห่มให้คนถาม แต่ก็หลับไปอีกหน

“เธอยังนอนทับผ้าห่มอยู่ ฉันทนาว ไม่ชอบนอนแอร์”

“ก็หียบๆ อะไรไปกอดไปห่มเองเถอะ คนง่วง!”

คนง่วงแหวัดเสียงงัวเงียกลับมา ในความรู้สึกของรจเลขเหมือนความฝันมากกว่าที่ได้คุยกับยักษ์แบบนี้ ทางด้านคนถูกดุชะงักดูว่า หนูน้อยหมวกแดงของเขาที่พูดๆ อยู่นี่ตื่นหรือหลับ พลังจิมนิ้วลงที่ แก้มนุ่ม เจ้าหล่อนก็ไม่กระดิก

“บอกเองนะ? งั้นเอาตัวนี้แหละไปกอด ท่าทางจะกอด จะห่ม ได้อุ่นถึงใจดี”

ว่าแล้วก็ซ้อนร่างอรรถขึ้นแนบอก คนหลับก็ซุกเข้าหาอกแกร่ง อย่างแสนสบาย ขนาดว่าตอนที่ถูกวางลงบนพื้นยังขยับตัวเข้าซุกใน อ้อมแขน ยักษ์เลยสะบัดผ้าห่มอีกผืนคลุมร่างทั้งคู่ พร้อมกอดกระชับ ตลอดเรือนร่างสาวเอาไว้ เมฆขนาดนี้เขาไม่มีแก๊ใจปลุกปล้ำใครลง ตอนนี้เลยขออ้อมแรงเอาไว้ก่อนเถอะ

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นมาอีกหน รจเลขจำได้ว่าเป็นหนที่สองแล้วที่ดังปลุก แต่เธอไม่อยากขยับตัวไปจากความอุ่นสบายนี้เลย อยากนอนซี้เกียจต่ออีกหน่อย คิดแล้วก็ซุกกายเข้าหาความอุ่น ก่อนจะได้ยินเสียงแหบพร่าดังซิดไบหู

“นี่มันจะตีห้าแล้ว ไม่ลงไปช่วยบ้ำพร้อมทำกับข้าวใ้ใหม่ จะได้ต่อจากเมื่อวาน”

“ต่ออะไรคะ” แอ่ยเสียงอู้้อี้ พลิกกายหันเข้าหาต้นเสียง หรือตามองนิดๆ เห็นเจ้าของเสียงกำลังยิ้มตาวาววับมาให้ เท่านั้นรจเลขก็ผวา ลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว

“ทะ...ทำไมหนูเล็กลงมานอนอยู่นี่”

คราวนี้เริ่มไม่อยากจะสงสัยแล้ว เพราะเห็นแล้วว่ามือและเท้าของ ยักษ์กอดก่ายรอบกาย สองมือดันร่างเขาออกทั้งหน้าแดงหูแดง หัวใจ เรอเต้นแรงจนแทบทะลุออกมานอกทรวง ยักษ์กลับมองว่าคนเขินอาย ช่างน่ากินเสียจริง

“ไดโนเสาร์เตะลงมาั้ง”

ข้อสันนิษฐานของคนตัวโตที่ทำหน้าไม่รู้ร้อนไม่รู้หนาวสร้าง ความหมั่นไส้แก่รจเลขัน ก็ลองไปบอกเด็กอนุบาล เด็กมันยังไม่เชื่อ เลย คิดอย่างจูนจัด ก่อนสะบัดหน้าแรงๆ คราวนี้ออกแรงทั้งหมดที่มี ผลักท่อนแขนแกร่งที่รัดรอบเอวบางออก แต่ดูเหมือนจะออกแรงมาก ไปหน่อย พอเขาพลิกกายนอนหงายเธอก็ถลาเข้าไป ปากแนบลงที่แก้ม รกหนดครว้า ข้าไม่มีกลิ่นหอมอะไรเลย มีแต่กลิ่นเห่า กลิ่นบูหรี คูลิ่ง ไปหมด ไหนจะกลิ่นเหงื่อที่หมักหมมมาจากการทำงานมาทั้งวัน สกปรก ที่สุด

“ยี้! คุณยักษ์ปล่อย!”

พอเห็นท่าที่รังเกียจยักษ์ก็ไม่ต่อแะอีก ยอมปล่อยอีกฝ่ายแต่ โดยดีแม้จะเสียดายความนุ่มนิ่มขนาดไหนก็ตาม ได้แต่ยืมคางเพราะ แสนสบายอย่างไม่น่าเชื่อ

“คุณมาทำอะไรคนหลับ มาลวนลาม ช่มเหงหนูเล็กหรือคะ”
พอหลุดออกจากอ้อมแขนรัดรีงมาได้ก็แหวเสียวเขี้ยวเข้าไป

“ใครทำ ละเมอลงมานอนกอดตัวเองหรือเปล่า! เมื่อกี้ยังมาปล้ำ จูบแก้มฉันเสียแรงเลย ข้าแล้วมั้ง”

คนพูดทำหน้าตายเสียจนรจเลขอยากกรีดร้องออกมา ถ้าไม่เกรง ป้าพร้อมมาได้ยินเข้า

“หนูเล็กไม่เคยนอนละเมอ เมื่อกี้ก็อุบัติเหตุ ใครอยากให้คุณ ยักษ์มากอดหนูเล็กละ”

“เอาเหอะๆ ยังไงก็รับผิดชอบอยู่แล้ว รับผิดชอบมาตั้งสี่ปีแล้ว

ด้วย”

ยอมรับอย่างหน้าขึ้นตาบาน แถมนอนหนุนแขนหลับตาพริ้ม
ท่าทางจะไม่ยอมลุกงายๆ

“จะไปช่วยป่าพร้อมไม่ใช่หรือ ถ้าไม่ไป ฉันจะทำเรื่องต่อจากบน
รถนะ”

‘ทำต่อจากบนรถ’ คำนั้นมีความหมายมากพอที่จะทำให้คนเพิ่ง
ตื่นหน้าแดงจัดขึ้นทันที ภาพจวบในความทรงจำผุดขึ้นมาอีกราวกับ
รายการทีวีเอามาริรัน ไม่ต้องให้ยักษ์หันมาไล่ซ้ำ เธอก็คว้าเสื้อผ้าถลา
เข้าห้องน้ำอาบน้ำลวกๆ เสรีจก็ซึ่งออกจากห้อง ทั้งที่หัวใจยังเต้นโครม
ครามอยู่เลย

เกิดมาไม่เคยนอนกับผู้ชายแบบนี้ แถมไอ้ที่จะมากอดมานัวเนีย
ยิ่งไม่เคย อยู่ใกล้กันแบบนี้เธอจะรอดไปได้สักกี่น้ำกัน

กว่ารถเลขจะออกมาจากห้องได้ก็แทบไม่มีอะไรเหลือให้ทำ
ป่าพร้อมเลยให้เธอลงมือโขลกน้ำพริกเอง เพราะปลาที่ทอดเสร็จแล้ว
พริก หอม กระเทียมก็ควั่นจนดูนไปทั้งบ้าน

“เอารสชาติจัดจ้านไปเลยนะลูก เราทำน้ำพริกอร่อย” ยอหลาน
สาว แล้วยกผัดผักเทลงถาด

“หันตงกวาตรงนี้เสร็จแล้ว ตักน้ำแข็งไปะเลยนะลูก”

รถเลขคล่องงานในครัว เพราะช่วยป่าพร้อมทำมาตั้งแต่เล็กๆ
ผู้เป็นป้าก็ถ่ายทอดวิชาการบ้านงานเรือนมาให้หลานสาวจนหมด

“แล้วคุณยักษ์ละ ตีนหรือยัง”

“ไม่รู้จ๊ะ”

“จะไม่รู้ได้ไง ก็นอนอยู่ด้วยกัน ไอ้หมอกมันแหวะมาตั้งแต่เมื่อคืน
เอากะเป่าเสื้อผ้ามาฝากไว้ บอกว่านายจะมาค้าง ป้าก็ลืมเอาขึ้นไป
ให้ เห็นว่าไปจัดการวางระบบความปลอดภัยที่บ้านคุณมีนายังไม่เสร็จ

หรือก ก้าวตึกเลยหนีกลับมาก่อน”

คนลงมือทำน้ำพริกยั้งหน้าอกอยู่ อะไรที่มีนามมาเอี้ยวด้วย ออก เธอเป็นเจ็บไปหมด แต่ป่าพร้อมยังเล่ายืดยาวต่อ

“สงสารเธอนะ ผู้หญิงตัวคนเดียว ขยันทำมาหากินแท้ๆ ไม่รู้ธุรกิจขนมไปเกี่ยวขาใครเข้า ถึงมีคนจ้องทำร้ายอยู่ตลอด หนนี้มันสาดน้ำกรด โชคดีที่เธอไม่เป็นอะไรมาก แล้วเกิดเรื่องอะไร จับมือใครดมไม่ได้ทุกที”

เสียงไซลิกน้ำพริกปิ้งปิ้งค่อยๆ เบาลงจนเป็นหยุดนิ่ง คนตำแยงหน้ามองป่าพร้อมอย่างฉงน

“หมายความว่าเธอถูกลอบทำร้ายบ่อยหรือจะป่า”

“บ่อย เข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น ตำรวจเขาว่าไอ้คนร้ายคนนี้นั่นแก่ง เหมือนมีตาทิพย์ รู้ว่าที่ไหนควรลงมือ ตรงไหนมีกล้องไม่มีกล้อง ตรงไหนมุมอับ ตรงไหนไม่มีคน และทราบความเคลื่อนไหวของคุณี่นาตลอด”

เป็นนานกว่าจะจเลขจะขยับมือต้ำน้ำพริกต่อ และไม่กล้าเอ่ยถามเรื่องมีนาอีก เพราะพื้นที่ตรงนั้นได้กากบาทเอาไว้ว่า ‘ยักษ์หวง’ เธอไม่ควรไปยุ่งวุ่นวายด้วย

น้ำพริกเสร็จเป็นอย่างสุดท้าย และก็ได้เวลาเปิดร้านพอดี คนเริ่มออกไปทำงานเปลี่ยนกะแะเวียนมาซื้อกับข้าวกลับบ้าน บ้างก็ซื้อไปฝากเพื่อน เยอะจนตักอาหารกันมือเป็นระวิง ที่มานั่งกินที่ร้านก็ใช้น้อย แม้ตอนนี้เป็นเวลาสายมากแล้วลูกค้าก็ยังเนืองแน่น พอกับข้าวหมดนั้นแะละถึงเริ่มบางตาลงบ้าง ป่าพร้อมจึงเตรียมจะไปทำแกงหม้อสำหรับขายตอนเที่ยงต่อ

“ขัยกระจริด ป่าว่าท่าจะไม่เหลืออะไรให้คุณยักษ์ของเราเขากินแล้วละนะ หมดแทบจะทุกอย่าง จะเหลือก็แต่ผักสดนี้แหละ”

ป่าพร้อมร้องบอกหลานสาวหลังยกถาดที่ตักขายจนกับข้าวหมด

เกลี้ยงเข้าไปเก็บด้านหลัง ก่อนจะมีเสียงเรียกหารจเลขมาจากหน้าร้าน
หลังมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งแล่นมาจอด

“หนูเล็ก!”

“รจเลข!”

คนเรียกผลัดกันเรียกชื่อเต็มกับชื่อเล่นอยู่แบบนั้น

“ัยยกระจิตไม่ต้องออกไปนะลูก เดี่ยวป่าออกไปจัดการเอง
สงสัยเป็นหนู่มๆ แกวนี่ เห็นใครสวายเป็นไม่ได้ คะนองปากขึ้นมาเลย
เสียว ส่วนเราเข้าไปเตรียมกับข้าวกับปลาให้คุณยักษ์ไป ตื่นมาจะหิว
เอา”

สั่งแล้วก็เดินออกไปหน้าร้าน ตั้งท่าเต็มที่จะสอนให้พวกหนู่มๆ
ได้รู้เสียบ้างว่ารจเลขนะเป็นใครไม่ใช่คนที่พวกมันจะแหงนคอแห่เล่น
แบบนี้ แต่ยังไม่ทันที่ป่าพร้อมจะได้เปิดปากว่าอะไร ไซเนาก็ลอยละลิว
มาแทบหมดแรงจนคนเพิ่งออกมาเซล้มไม่เป็นท่า

“อ๊แก่! ถ้ามึงไม่อยากตาย เลิกจูนกับคุณมีนาเขาซะ ถ้าขึ้นยุ่ง
ไม่เลิกคราวหน้าไม่ใช่แค่ไซเน่าแน่ๆ มึงจะได้กินระเบิดแทน”

รจเลขหันได้ยินคำพูดที่ประกาศกร้าวเต็มสองหู จังหวะที่วิ่งถลา
ออกมาจากด้านในมาประคองป่าพร้อม รถมอเตอร์ไซด์คันโตก็แล่นลิว
ออกไป

“ป่าพร้อม!” ร้องถามเสียงสั้น มีोन้อยเอาแต่่วนวยสำรวจไป
ทั่วตัวผู้เป็นป่า หลังจากกลับเข้ามาข้างในแล้ว “เจ็บตรงไหนไหมจะ”

“ไม่เจ็บหรอกลูก แต่ร้านละไปหมดแบบนี้ ใครเขาจะเข้า” คน
ที่ถูกกละเลงด้วยไซยังมีแกใจหวงร้าน ทั้งที่ตัวเองล้มกันจำเบา

“ช่างร้านเถอะ! หนูเล็กว่าป่าไปหาหมอดึกกว่า แล้วเราค่อยไป
แจ้งความกัน”

ป่าพร้อมส่ายหน้าแรงๆ รับผ้าจากหลานสาวมาเช็ดหน้าเช็ดเนื้อ
เช็ดตัว ดวงตาคู่หม่นมองหลานสาวอย่างเป็นกังวล

“อย่าให้เรื่องมันวุ่นเลยลูก แค่นี้ป้าไม่เป็นอะไร ป๊ะ! ไปทำความ
สะอาดร้านกันดีกว่า”

“แต่...”

รจเลขเอ่ยไม่ออก เมื่อคนที่เธอรักราวกับแม่ลูกขึ้นหยิบไม้กวาด
พร้อมไม้ถูพื้น อีกมือลากถังขยะออกไปตั้งท่าเก็บกวาดเศษซากที่เหลือ
ทำเหมือนเมื่อครุ่นนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ทั้งที่เธอยังกลัวตัวลั่นอยู่นี้

เมื่อป้าพร้อมไม่พูดอะไรอีกก็จำเป็นต้องเก็บคำพูดต่างๆ เอาไว้
ลงมือเก็บกวาดจนร้านกลับมาสะอาดเอี่ยมอีกหน

“ป้าดีขึ้นไหมจะมีแผล หรือเจ็บตรงไหนอยู่ไหม” หลังจากป้า
พร้อมกลับไปอาบน้ำแต่งตัวลงมาเตรียมทำแกงหม้อสำหรับช่วงเที่ยง
รจเลขก็เอ่ยถามอีก

“ไม่หอรอกลูก ป้าห่วงเรามากกว่า”

ร่างของรจเลขถึงซาوابขึ้นมา เพราะมีวแต่ห่วงใยอาการป้า
พร้อมจนไม่ทันนึกหาสาเหตุที่ท่านต้องมาเจ็บตัวและรับเคราะห์ครั้งนี้

“คนพวกนั้นมาหาหนูเล็ก” ทวนกับตนเอง ราวกับเพิ่งนึกออก
“คนที่มันตั้งใจคือหนูเล็กเอง แต่ป้า...” เสียงสะอื้นมาจากที่คอหอย
ก่อนน้ำตาจะคลอเอ่อขึ้นมารอบหน่วยตา ป้าพร้อมเลยรีบวางมือจาก
งานตรงหน้า

“ไม่ต้องห่วงหอรอกลูก ป้าจะบอกคุณยักษ์”

รจเลขสายหน้าจนผมยาวสลวยไหวเป็นระลอก ในอกเต็มไป
ด้วยความหวั่นวิตก

“ไม่! ป้าต้องไม่บอกใคร นะจ๊ะ ถ้าว่านุเล็กขอร้อง”

“ทำไมล่ะลูก บอกคุณยักษ์เขาจะได้จัดการ...”

“เขาเป็นแฟนกัน สนิทสนมกัน เรื่องอะไรจะมาฟ้องหนูเล็ก จะ
หาว่าหนูเล็กเรียกร้องความสนใจเปล่าๆ คงไม่มีใครเชื่อเรา” เอ่ยสวน
ออกไปด้วยเสียงเครือนิตๆ จำได้ว่าตอนเกิดเรื่องไม่มีใครอยู่ละแวกนั้น

ด้วยซ้ำ คำานวนจากความหวังโยใใใจที่ักษ์มีต่อมีนาเมื่อวานแล้ว
รจเลขคิดว่าตนเองจัดการเรื่องนี้เองท่าจะเหมาะกว่า

“แต่เราเป็นเมีย”

“เมียที่ไม่ได้ต้องการ กับคนที่รักมาตลอด มันเทียบกันไม่ติด
หรือกจะป่า”

ความเย็นยะเยือกกระจายไปทั่วร่าง ความเสีใใจนั้นมากมาย
ยิ่งกว่าความกลัวเสีใอีก เธอแย่งักษ์มาจากมีนาเอง ถ้าใครจะผิดใน
เรื่องนี้คือเธอ

“ป่าไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ หนูเล็กจะจัดการเรื่องนี้เอง” เอ่ยออกไป
ทั้งที่ไม่แน่ใจว่าตนเองจะไปจัดการต่อกรอะไรกับใครได้